

ПАВОДЛЕ ЯНА СЪВЯТОЕ ДАБРАВЕСЬЦЕ

¹ На пачатку было Слова, і Слова было ў Бога, і Слова было Богам.

² Яно было на пачатку ў Бога:

³ усё празь Яго пачалося, і безь Яго нішто не пачалося з таго, што пачало быць.

⁴ У Ім было жыцьцё, і жыцьцё было сьвятлом людзей.

⁵ І сьвятло ў цемры сьвеціць, і цемра не агарнула яго.

⁶ Быў чалавек, пасланы ад Бога; імя яму Ян;

⁷ Ён прыйшоў дзеля сьведчаньня, каб сьведчыць пра Сьвятло, каб усе ўверавалі празь Яго;

⁸ ён ня быў сьвятло, а быў пасланы, каб сьведчыць пра Сьвятло.

⁹ Было Сьвятло сапраўднае, Якое прасьвятляе кожнага чалавека, што прыходзіць у сьвет.

¹⁰ У сьвеце было, і сьвет празь Яго пачаў быць, і сьвет Яго не пазнаў;

¹¹ прыйшоў да сваіх, і свае Яго не прынялі;

¹² а тым, якія прынялі Яго, веруючым у імя Ягонае, даў уладу быць дзецьмі Божымі,

¹³ якія не ад крыві, ні ад хаценьня плоці, ні ад хаценьня мужа, а ад Бога нарадзіліся.

¹⁴ І Слова стала плоцьцю, і ўсялілася ў нас, поўнае мілаты і праўды; і мы бачылі славу Ягоную, славу, як Адзінароднага ад Айца.

¹⁵ Ян сьведчыць пра Яго і ўсклікаючы кажа: Гэта быў Той, пра Якога я сказаў, што Той, Хто ідзе за мною, апярэдзіў мяне, бо быў раней за мяне.

¹⁶ І ад паўнаты Яго ўсе мы прынялі і мілату да мілаты;

17 бо закон дадзены праз Майсея, а мілата і праўда сталіся празь Ісуса Хрыста.

18 Бога ня бачыў ніхто ніколі; Адзінародны Сын, існы ва ўлоньні Айцовым, Ён адкрыў.

19 І вось сьведчаньне Яна, калі Юдэі прыслалі зь Ерусаліма сьвятароў і лявітаў спытацца ў яго: хто ты?

20 Ён вызнаў і ня выракся, і вызнаў: я ня Хрыстос.

21 І спыталіся ў яго: а што? ты Ільля? Ён сказаў: не. Прарок? Ён адказваў: не.

22 Сказалі яму: хто ж ты? каб нам даць адказ тым, што паслалі нас; што ты скажаш пра самога сябе?

23 Ён сказаў: я голас таго, хто кліча ў пустыні: папраўце шлях Госпаду, як сказаў прарок Ісяя.

24 А пасланцы былі з фарысэяў;

25 і яны спыталіся ў яго: што ж ты хрысьціш, калі ты ня Хрыстос, ня Ільля, ні прарок?

26 Ян сказаў ім у адказ: я хрышчу ў вадзе; але стаіць сярод вас Той, Каго вы ня ведаеце;

27 Вось Ён Той, Хто ідзе за мною, але Які апярэдзіў мяне: я ня варты разьвязаць рэмень на абутку Ягоным.

28 Гэта адбывалася ў Віфавары пры Ярдане, дзе хрысьціў Ян.

29 На другі дзень бачыць Ян Хрыста, Які ідзе да яго, і кажа: вось Ягня Божае, Якое бярэ на Сябе грэх сьвету;

30 Гэта Той, пра Якога я сказаў; пасля мяне прыйдзе Муж, Які існаваў да мяне, бо Ён быў раней зя мяне;

31 я ня ведаў Яго; але дзеля таго прыйшоў хрысьціць у вадзе, каб Ён зьяўлены быў Ізраілю.

32 І сьведчыў Ян, кажучы: я бачыў Духа, што сыходзіў зь неба, як голуб, і быў Ён на Ім;

33 я ня ведаў Яго; але Той, Хто паслаў мяне хрысьціць у вадзе, сказаў мне: на каго, убачыш, сыходзіць Дух

і застаецца на Ім, Той ёсць - Хто хрысьціць Духам Сьвятым;

34 і я бачыў і засьведчыў, што Гэты ёсць Сын Божы.

35 На другі дзень зноў стаяў Ян і двое вучняў ягоных;

36 і, угледзеўшы Ісуса, Які ішоў, сказаў: вось Ягня Божае.

37 Пачуўшы ад яго гэтыя словы, абодва вучні пайшлі за Ісусам.

38 А Ісус, абярнуўшыся і ўбачыўшы, што яны ідуць, кажа ім: што вам трэба? Яны казалі Яму: Равьві, - што азначае: настаўнік, - дзе жывеш?

39 Кажа ім: ідзеце, і ўбачыце. Яны пайшлі і ўбачылі, дзе Ён жыве, і прабылі ў Яго дзень той. Было каля дзясятай гадзіны.

40 Адзін з двух, што чулі пра Ісуса ад Яна і што пайшлі сьледам за Ім, быў Андрэй, брат Сымона Пятра.

41 Ён першы знаходзіць брата свайго Сымона і кажа яму: мы знайшлі Месію, што азначае: Хрыстос.

42 І прывёў яго да Ісуса. Ісус зірнуўшы на яго, сказаў: ты Сымон, сын Ёнін; ты назавешся Кіфа, што азначае: камень (Пётр).

43 На другі дзень Ісус захацеў ісьці ў Галілею, і знаходзіць Піліпа і кажа яму: ідзі за Мною.

44 А Піліп быў зь Віфсаіды, з аднаго горада з Андрэем і Пятром.

45 Піліп знаходзіць Натанаіла і кажа яму: мы знайшлі Таго, пра Якога пісаў Майсей у законе і прарокі, Ісуса, сына Язэпавага, з Назарэта.

46 Але Натанаіл сказаў яму: з Назарэта ці ж можа быць што добрае? Піліп кажа яму: ідзі і паглядзі.

47 Ісус, убачыўшы Натанаіла, які ішоў да Яго, кажа пра яго: вось, сапраўдны Ізраільцянін, у якім няма зламыснасьці.

48 Натанаіл кажа Яму: чаму Ты ведаеш мяне? Ісус

сказаў яму ў адказ: перш чым паклікаў цябе Піліп, калі ты быў пад смакоўніцаю, Я бачыў цябе.

49 Натанаіл адказваў Яму: Равві! Ты - Сын Божы. Ты - Цар Ізраілеў.

50 Ісус сказаў яму ў адказ: ты верыш, бо Я табе сказаў: Я бачыў цябе пад смакоўніцаю; убачыш болей за гэта.

51 І кажа яму: праўду, праўду кажу вам: ад сёньня будзеце бачыць неба адчыненае і анёлаў Божых, якія ўзыходзяць і сыходзяць да Сына Чалавечага.

Ян 2

1 На трэйці дзень было вясельле ў Кане Галілейскай, і Маці Ісусава была там.

2 Быў таксама запрошаны Ісус і вучні Ягонья на вясельле.

3 І як нехапала віна, дык Маці Ісусава кажа Яму: віна няма ў іх.

4 Ісус кажа Ёй: што Мне і Табе, жанчына? яшчэ ня прыйшла гадзіна Мая.

5 Маці Ягоная сказала слугам: што скажа Ён вам, тое і зрабеце.

6 А было там шэсьць каменных посудуў на ваду, якія стаялі паводле звычаю ачышчэньня Юдэйскага, умяшчаючы ў сябе па дзьве ці па тры меры.

7 Ісус кажа ім: напоўніце посуды вадою. І напоўнілі іх па бераг.

8 І кажа ім: цяпер чэрпайце і нясеце да распарадчыка вясельля. І панеслі.

9 А калі распарадчык скаштаваў вады, якая зрабілася віном, - а ён ня ведаў, адкуль гэтае віно, ведалі толькі слугі, якія чэрпалі ваду, - тады распарадчык кліча маладога

10 і кажа яму: кожны чалавек падае спачатку добрае віно, а калі паўпіваюцца, тады горшае; а ты добрае

віно зьбярог дагэтуль.

11 Так заклаў Ісус пачатак цудаў у Кане Галілейскай і зьявіў славу Сваю; і ўверавалі ў Яго вучні Ягонья.

12 Пасьля гэтага прыйшоў Ён у Капернаум, Сам і Маці Ягоная, і браты Ягонья і вучні Ягонья, і прабылі там няшмат дзён.

13 Набліжалася Пасха Юдэйская, і Ісус прыйшоў у Ерусалім

14 і знайшоў, што ў храме прадавалі валоў, авечак і галубоў, і сядзелі мяняйлы грошай.

15 І зрабіўшы бізун зь вяровак, выгнаў з храма ўсіх, і авечак і валоў таксама, і грошы ў мяняйлаў рассыпаў, а сталы іхнія абярнуў;

16 І сказаў прадаўцам галубоў: вазьмеце гэта адсюль, і з дома Айца Майго не рабеце дома гандлёвага.

17 Пры гэтым вучні Ягонья прыгадалі, што напісана: «рупнасьць за дом Твой зьядае Мяне».

18 На гэта Юдэі сказалі Яму ў адказ: якою азнакаю дакажаш Ты нам, што маеш уладу так рабіць?

19 Ісус сказаў ім у адказ: разбурце храм гэты, і Я за тры дні ўзьвяду яго.

20 На гэта сказалі Юдэі: гэты храм будаваўся сорак шэсьць гадоў, і Ты за тры дні ўзьвядзеш яго?

21 А Ён казаў пра храм Цела Свайго.

22 А калі ўваскрэс Ён зь мёртвых, дык вучні Ягонья ўспомнілі, што Ён казаў гэта, і паверылі Пісаньню і слову, якое сказаў Ісус.

23 І калі Ён быў у Ерусаліме на сьвяце Пасхі, дык многія, бачачы цуды, якія Ён тварыў, паверылі ў імя Ягонае.

24 Але Сам Ісус не давяраў Сябе ім, бо ведаў усіх,

25 і ня меў патрэбы, каб хто засьведчыў пра чалавека; бо Сам ведаў, што ў чалавеку.

Ян 3

¹ Сярод фарысэяў быў нехта, імем Мікадым, адзін з начальнікаў Юдэйскіх;

² ён прыйшоў да Ісуса ўначы і сказаў Яму: Равв'і! мы ведаем, што Ты - Настаўнік, Які прыйшоў ад Бога; бо такіх цудаў, якія Ты творыш, ніхто ня можа тварыць, калі ня будзе зь ім Бога.

³ Ісус сказаў яму ў адказ: праўду, праўду кажу табе: калі хто не народзіцца згары, ня можа ўбачыць Царства Божага.

⁴ Мікадым кажа Яму: як можа чалавек нарадзіцца, калі ён стары? няўжо ён можа другі раз увайсьці ў лона маці сваёй і нарадзіцца?

⁵ Ісус адказваў: праўду, праўду кажу табе: калі хто не народзіцца ад вады і Духа, ня можа ўвайсьці ў Царства Божае:

⁶ народжанае ад плоці ёсьць плоць, а народжанае ад Духа ёсьць дух.

⁷ Ня здзіўляйся таму, што Я сказаў табе: трэба вам нарадзіцца згары.

⁸ Дух дыхае, дзе хоча, і голас ягоны чуеш, а ня ведаеш, адкуль прыходзіць і куды сыходзіць: так бывае з кожным, народжаным ад Духа.

⁹ Мікадым сказаў Яму ў адказ: як гэта можа быць?

¹⁰ Ісус адказваў і сказаў яму: ты - настаўнік Ізраілеў, і няўжо гэтага ня ведаеш?

¹¹ Праўду, праўду кажу табе: мы гаворым пра тое, што ведаем, і сьведчым пра тое, што бачылі, а вы сьведчаньня нашага ня прыймаеце;

¹² Калі Я сказаў вам пра зямное, і вы ня верыце, - як паверыце, калі буду казаць вам пра нябеснае?

¹³ Ніхто ня ўзыходзіў на неба, адзін толькі Сын Чалавечы, Які сыйшоў зь нябёсаў, сутны на нябёсах;

¹⁴ і як Майсей падняў зьмяю ў пустыні, так мае быць

падняты Сын Чалавечы,

15 каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, а меў жыцьцё вечнае.

16 Бо так палюбіў Бог сьвет, што аддаў Сына Свайго Адзінароднага, каб кожны, хто верыць у Яго, не загінуў, а меў жыцьцё вечнае.

17 Бо не паслаў Бог Сына Свайго ў сьвет, каб судзіць сьвет, а каб сьвет уратаваны быў празь Яго.

18 Хто верыць у Яго, ня судзіцца, а хто ня верыць, ужо засуджаны, бо ня ўвераваў у імя Адзінароднага Сына Богага.

19 А суд у тым, што сьвятло прыйшло ў сьвет; але людзі больш палюбілі цемру, чым сьвятло, бо ўчынкi іхнія былі ліхія.

20 Бо кожны, хто робіць ліхое, ненавідзіць сьвятло і ня ідзе да сьвятла, каб не адкрыліся ўчынкi ягоныя, бо яны ліхія;

21 а хто робіць па праўдзе, ідзе да сьвятла, каб яўныя былі ўчынкi ягоныя, бо яны ў Богу зроблены.

22 Пасьля гэтага прыйшоў Ісус з вучнямі Сваімі ў зямлю Юдэйскую і там жыў зь імі і хрысьціў.

23 А Ян таксама хрысьціў у Яноне паблізу Саліма, бо там было многа вады; і прыходзілі туды і хрысьціліся;

24 бо Ян яшчэ ня быў увязьнены ў цямніцу.

25 Тады ў Янавых вучняў адбылася спрэчка зь Юдэямі пра ачышчэньне.

26 І прыйшлі да Яна і казалі яму: Раввi! Той, Які быў з табою пры Ярдане, і пра Якога ты сьведчыў, вось, Ён хрысьціць і ўсе ідуць да Яго.

27 Ян сказаў у адказ: ня можа чалавек нічога прымаць на сябе, калі ня будзе дадзена яму зь неба.

28 Вы самі мне сьведкі ў тым, што я сказаў: ня я Хрыстос, але я пасланы перад Ім.

29 Хто мае нявесту, той жаніх; а жаніхоў сябра, які

стаіць і слухае яго, радасьцю радуецца, чуючы голас жаніха: вось гэтая радасьць мая спраўдзілася.

30 Ён мае расьці, а я - малець.

31 Хто прыходзіць з вышыні, той і ёсьць вышэйшы за ўсіх; а сутны ад зямлі зямны і ёсьць і гаворыць як сутны ад зямлі; Хто прыходзіць зь нябёсаў, ёсьць вышэйшы за ўсіх,

32 І што Ён бачыў і чуў, пра тое і сьведчыць; і ніхто ня прымае сьведчаньня Ягонага.

33 Хто прыняў Ягонае сьведчаньне, гэтым і пацьвердзіў, што Бог праўдзівы.

34 Бо Той, Каго паслаў Бог, гаворыць словы Божыя; бо ня мераю дае Бог Духа.

35 Айцец любіць Сына і ўсё даў у руку Ягоную.

36 Хто верыць у Сына, мае жыцьцё вечнае; а хто ня верыць у Сына, ня ўбачыць жыцьця, а гнеў Божы застаецца на ім.

Ян 4

1 Калі даведаўся Ісус пра чутку, якая дайшла да фарысэяў, што Ён больш набывае вучняў і хрысьціць, чым Ян -

2 хоць Сам Ісус ня хрысьціў, а вучні Ягонья, -

3 дык пакінуў Юдэю і пайшоў зноў у Галілею.

4 А меўся Ён праходзіць праз Самарыю.

5 І вось прыходзіць Ён да горада Самарыйскага, называнага Сіхар, паблізу дзялянкі зямлі, дадзенай Якавам сыну свайму Язэпу,

6 там быў калодзеж Якаваў. Ісус, стаміўшыся з дарогі, сеў каля калодзежа; было каля шостага гадзіны.

7 Прыходзіць жанчына з Самарыі зачарпнуць вады. Ісус кажа ёй: дай Мне напіцца.

8 Бо вучні Ягонья адлучыліся ў горад купіць ежы.

9 Жанчына Самаранская кажа Яму: як Ты, Юдэй, просіш піць у мяне, Самаранкі? бо Юдэі з Самаранамі ня зносяцца.

10 Ісус сказаў ёй у адказ: калі б ты ведала дар Божы, і Хто кажа табе: дай Мне напіцца, - дык ты сама прасіла б у Яго, і Ён даў бы табе вады жывое.

11 Жанчына кажа Яму: Спадару! Табе і зачарпнуць няма чым, а калодзеж глыбокі: адкуль жа ў Цябе вада жывая?

12 Няўжо Ты большы за бацьку нашага, Якава, які даў нам гэты калодзеж, і сам зь яго піў, і дзеці ягоныя, і быдла ягонае?

13 Ісус сказаў ёй у адказ: кожны, хто п'е ваду гэтую, спрагнецца зноў;

14 а хто будзе піць ваду, якую Я дам яму, той не спрагнецца вавек; а вада, якую Я дам яму, зробіцца ў ім крыніцай вады, якая пацячэ ў жыцьцё вечнае.

15 Жанчына кажа Яму: Спадару! дай мне гэтай вады, каб ня мець мне смагі і ня прыходзіць сюды чэрпаць.

16 Ісус кажа ёй: ідзі, клікні мужа твайго і прыйдзі сюды.

17 Жанчына сказала ў адказ: няма ў мяне мужа. Ісус кажа ёй: праўду ты сказала, што ў цябе няма мужа;

18 бо ў цябе было пяць мужоў, і той, якога сёньня маеш, ня муж табе; гэта слушна ты сказала.

19 Жанчына кажа Яму: Госпадзе! бачу, што Ты прарок;

20 бацькі нашыя пакланяліся на гэтай гары; а вы кажаце, што месца, дзе трэба пакланяцца, у Ерусаліме.

21 Ісус кажа ёй: павер Мне, што настане час, калі і не на гары гэтай, і не ў Ерусаліме будзеце пакланяцца Айцу.

22 Вы ня ведаеце, чаму кланяецеся; а мы ведаем, чаму

кланяемся, бо збаўленьне ад Юдэяў;

23 але настане час, і настаў ужо, калі сапраўдныя паклоньнікі будуць пакланяцца Айцу ў духу і праўдзе, бо такіх паклоньнікаў Айцец шукае Сабе:

24 Бог ёсьць дух, і тыя, што пакланяюцца Яму, павінны пакланяцца ў Духу і праўдзе.

25 Жанчына кажа Яму: ведаю, што прыйдзе Месія, гэта значыць, Хрыстос; калі Ён прыйдзе, дык абвесьціць нам усё.

26 Ісус кажа ёй: гэта Я, Які гавару з табою.

27 У гэты час прыйшлі вучні Ягонья і здзівіліся, што Ён гутарыў з жанчынаю; аднак жа ніводзін не сказаў: чаго Ты патрабуеш? альбо: пра што Ты гутарыш з ёю?

28 Тады жанчына пакінула посуд свой і пайшла ў горад, і кажа людзям:

29 ідзеце, паглядзеце Чалавека, Які сказаў мне ўсё, што я зрабіла: ці ня Ён Хрыстос?

30 Яны выйшлі з горада і пайшлі да Яго.

31 Тым часам вучні прасілі яго, кажучы: Равві! еж.

32 Але Ён сказаў ім: у Мяне ёсьць ежа, якое вы ня ведаеце.

33 Потым вучні гаварылі паміж сабою: хіба хто прынёс Яму есьці?

34 Ісус кажа ім: Мая ежа ёсьць тварыць волю Таго, Хто паслаў Мяне, і здзейсьніць справу Ягоную.

35 Ці ня кажаце вы, што яшчэ чатыры месяцы, і настане жніво? А Я кажу вам: узьвядзеце вочы вашыя і паглядзеце на нівы, як яны папалавелі і высьпелі да жніва;

36 хто жне, дастае ўзнагароду і зьбірае плод у жыцьцё вечнае, так што і сейбіт і жнец разам радавацца будуць;

37 бо ў гэтым выпадку слушнае выслоўе: адзін сее, а другі жне.

38 Я паслаў вас жаць тое, над чым вы не працавалі: іншыя працавалі, а вы ўвайшлі ў працу іхнюю.

39 І многія Самаране з горада таго ўверавалі ў Яго па слове жанчыны, якая сьведчыла, што Ён сказаў ёй усё, што яна зрабіла.

40 І таму, калі прыйшлі да Яго Самаране, дык прасілі Яго пабыць у іх; і Ён прабыў там два дні.

41 І яшчэ больш людзей уверавалі па Ягоным слове;

42 а жанчыне той казалі: ужо не па тваіх казанях веруем, бо самі чулі і ўведалі, што сапраўды Збаўца сьвету, Хрыстос.

43 Як мінула два дні, Ён выйшаў адтуль і пайшоў у Галілею;

44 бо Сам Ісус сьведчыў, што прарок ня мае пашаны ў сваёй бацькаўшчыне.

45 Калі прыйшоў Ён у Галілею, дык Галілеяне не прынялі Яго, бачыўшы ўсё, што Ён зрабіў у Ерусаліме ў сьвята, - бо і яны хадзілі на сьвята.

46 Дык вось, Ісус зноў прыйшоў у Кану Галілейскую, дзе ператварыў ваду ў віно. У Капернауме быў адзін царадворац, у якога сын быў хворы.

47 Ён, пачуўшы, што Ісус прыйшоў зь Юдэі ў Галілею, прыйшоў да Яго і прасіў Яго прыйсьці і ацаліць сына ягонага, які быў пры сьмерці.

48 Ісус сказаў яму: вы ня ўверуеце, калі ня ўбачыце азнакаў і цудаў.

49 Царадворац кажа Яму: Госпадзе! прыйдзі, пакуль не памёр сын мой.

50 Ісус кажа яму: ідзі, сын твой здаровы. Той паверыў слову, якое сказаў яму Ісус, і пайшоў.

51 На дарозе сустрэлі яго слугі ягоныя і казалі: сын

твой здаровы.

⁵² Ён спытаўся ў іх: а каторай гадзіне яму палепшала? Яму казалі: учора а сёмай гадзіне гарачка пакінула яго.

⁵³ З гэтага бацька даведаўся, што гэта была тая самая гадзіна, калі Ісус сказаў яму: сын твой здаровы. І ўвераваў сам і ўвесь дом ягоны.

⁵⁴ Гэты другі чуд учыніў Ісус, вярнуўшыся зь Юдэі ў Галілею.

Ян 5

¹ Пасья гэтага было сьвята Юдэйскае, і прыйшоў Ісус у Ерусалім.

² А ёсьць у Ерусаліме каля Авечае брамы купальня, называная па-Габрэйску Віфезда, якая мела пяць крытых уваходаў;

³ у іх ляжала вялікае мноства хворых, сьляпых, кульгавых, сухіх, якія чакалі руху вады;

⁴ бо анёл Господні часам сыходзіў у купальню і парушаў ваду; і хто першы ўваходзіў у яе пасья парушэньня вады, той здаровы рабіўся, на якую б хваробу ні пакутаваў.

⁵ Тут быў чалавек, які хварэў трыццаць восем гадоў.

⁶ Ісус, угледзеўшы, як ён ляжыць, і даведаўшыся, што ён ляжыць ужо доўгі час, кажа яму: ці хочаш быць здаровым?

⁷ Хворы адказваў Яму: так, Госпадзе; але ня маю чалавека, які апусьціў бы мяне ў купальню, калі парушыцца вада; калі ж я прыходжу, нехта іншы ўжо ўваходзіць раней за мяне.

⁸ Ісус кажа яму: устань, вазьмі пасьцель тваю і хадзі.

⁹ І той адразу выздаравеў, і ўзяў пасьцель сваю, і пайшоў. Было ж гэта ў дзень суботні.

- 10 Пасьля Юдэі казалі ацалёнаму: сёньня субота; не павінен ты браць пасьцель.
- 11 Ён адказваў ім: Хто мяне вылечыў, Той мне сказаў: вазьмі пасьцель тваю і хадзі.
- 12 У яго спыталіся: хто Той Чалавек, Які сказаў табе: вазьмі пасьцель тваю і хадзі?
- 13 Але ацалёны ня ведаў, хто Ён; бо Ісус зьнік сярод людзей, якія былі на тым месцы.
- 14 Потым Ісус спаткаў яго ў храме і сказаў яму: вось, ты стаў здаровы; не грашы болей, каб ня сталася з табою чаго горшага.
- 15 Чалавек гэты пайшоў і абвясьціў Юдэям, што Той, Хто ацаліў яго, ёсьць Ісус.
- 16 І пачалі Юдэі перасьледаваць Ісуса і намышлялі забіць Яго за тое, што Ён рабіў усе такія дзеі ў суботу.
- 17 А Ісус казаў ім: Айцец Мой дагэтуль робіць, і Я раблю.
- 18 І яшчэ больш намышлялі забіць Яго Юдэі за тое, што Ён ня толькі парушаў суботу, але і Айцом Сваім называў Бога, робячы Сябе роўным Богу.
- 19 На гэта Ісус сказаў: праўду, праўду кажу вам: Сын нічога ня можа тварыць Сам ад Сябе, калі ня ўбачыць, як Айцец творыць: бо, што творыць Ён, тое і Сын творыць таксама.
- 20 Бо Айцец любіць Сына і паказвае Яму ўсё, што творыць Сам; і пакажа Яму дзеі большыя за гэтыя, так што вы здзівіцеся.
- 21 Бо, як Айцец уваскрашае мёртвых і ажыўляе, так і Сын ажыўляе, каго хоча.
- 22 Бо Айцец і ня судзіць нікога, а ўвесь суд аддаў Сыну,
- 23 каб усе шанавалі Сына, як шануюць Айца. Хто не шануе Сына, той не шануе і Айца, Які паслаў Яго.
- 24 Праўду, праўду кажу вам: хто слухае слова Маё і

верыць у Таго, Хто паслаў Мяне, мае жыцьцё вечнае, і на суд ня прыходзіць, а перайшоў ад сьмерці ў жыцьцё.

25 Праўду, праўду кажу вам: настае час, і настаў ужо, калі мёртвыя пачуюць голас Сына Божага і пачуўшы, ажывуць.

26 Бо як Айцец мае жыцьцё ў Самім Сабе, так і Сыну даў мець жыцьцё ў Самім Сабе;

27 і даў яму ўладу правіць і суд, бо Ён ёсьць Сын Чалавечы.

28 Ня здзіўляйцеся з гэтага: бо настае час, калі ўсе, хто ў магілах, пачуюць голас Сына Божага,

29 і выйдучь тыя, што тварылі дабро на ўваскрэсьненне жыцьця, а што ліха чынілі - на ўваскрэсьненне асуды.

30 Я нічога не магу тварыць Сам ад Сябе. Як чую, так і суджу, і суд Мой справядлівы, бо ня шукаю Маёй волі, а волі Айца, Які паслаў Мяне.

31 Калі Я сьведчу Сам пра Сябе, дык сьведчаньне Маё ня ёсьць ісьціна:

32 ёсьць іншы, хто сьведчыць пра Мяне, і Я ведаю, што ісьціна ёсьць тое сьведчаньне, якім ён сьведчыць пра Мяне;

33 вы пасылалі да Яна, і ён засьведчыў пра ісьціну.

34 А Я вось не ад чалавека прымаю сьведчаньне, а кажу гэта на тое, каб вы ўратаваліся.

35 Ён быў сьвяцільнік, што гарэў і сьвяціў; а вы хацелі якісь час парадавацца пры сьвятле ягоным.

36 Але Я маю сьведчаньне большае за Янавае: бо дзеі, якія Айцец даў мне здзейсьніць, самыя дзеі гэтыя, якія Я чыню, сьведчаць пра Мяне, што Айцец паслаў Мяне.

37 І Айцец, Які паслаў Мяне, сам засьведчыў пра Мяне. А вы ні голасу Ягонага ніколі ня чулі, ні аблічча Ягонага ня бачылі,

38 і ня маеце слова Ягонага, каб яно былося ў вас, бо ня верыце вы Таму, Каго Ён паслаў.

39 Дасьледуйце Пісаньні, бо вы думаеце празь іх мець жыцьцё вечнае: а яны ж сьведчаць пра Мяне.

40 Але вы ня хочаце прыйсьці да Мяне, каб мець жыцьцё.

41 Ня прымаю славы ад людзей,

42 але ведаю вас: вы ня маеце ў сабе любові да Бога.

43 Я прыйшоў у імя Айца Майго, і ня прымаеце Мяне; а калі нехта іншы прыйдзе ў імя сваё, яго прымеце.

44 Як вы можаце верыць, калі адзін ад аднаго прымаеце славу, а славы, якая ад адзінага Бога, ня шукаеце?

45 Ня думайце, што Я буду вінаваціць вас перад Айцом: ёсьць на вас скаржнік Майсей, на якога вы спадзеяцеся.

46 Бо калі б вы верылі Майсею, дык паверылі б і Мне, бо ён пісаў пра Мяне.

47 А калі ягоным пісаньням ня верыце, - як паверыце Маім словам?

Ян 6

1 Пасьля гэтага Ісус пайшоў на той бок мора Галілейскага, у навакольлі Тыверыяды;

2 За Ім сьледам пайшло мноства людзей, таму што бачылі чуды, якія Ён тварыў над хворымі.

3 Ісус узыйшоў на гару і там сядзеў з вучнямі Сваімі.

4 А набліжалася Пасха, сьвята Юдэйскае.

5 Ісус, узвёўшы вочы і ўгледзеўшы, што мноства людзей ідзе да Яго, кажа Піліпу: дзе нам купіць хлябоў, каб іх накарміць?

6 А казаў гэта, выпрабуваючы яго; бо Сам ведаў, што хацеў зрабіць.

7 Піліп адказваў Яму: ім на дзэвесьце дынараў ня хопіць хлеба, каб кожнаму дасталося хоць трошкі.

8 Адзін вучань Ягоны Андрэй, брат Сымона Пётры, кажа Яму:

9 Тут ёсьць у аднаго хлопчыка пяць хлябоў ячных і дзьве рыбкі, але што гэта на такое мноства,

10 Ісус сказаў: скажэце ім узьлегчы. А было на тым месцы многа травы. І вось узьлегла людзей лікам каля пяці тысяч.

11 Ісус, узяўшы хлябы і ўзьнёсшы падзяку, раздаў вучням, а вучні тым, што ўзьляжалі, гэтак сама і рыбы, колькі хто хацеў.

12 І калі насыціліся, дык сказаў вучням Сваім: зьбярэце кавалкі, што засталіся, каб нічога не прапала.

13 І сабралі, і напоўнілі дванаццаць кашоў кавалкамі ад пяці ячных хлябоў, што засталіся ў тых, якія елі.

14 Тады людзі, якія бачылі чуд, учынены Ісусам, казалі: гэта сапраўды Той Прарок, Які мае прыйсьці ў сьвет.

15 А Ісус, даведаўшыся, што хочучь прыйсьці, неспадзявана ўзяць Яго і зрабіць царом, зноў адыйшоў на гару адзін.

16 Калі ж настаў вечар, дык вучні Ягоныя выйшлі да мора,

17 і, увайшоўшы ў лодку, паплылі на той бок мора ў Капернаум. Ужо цямнела, а Ісус ня прыходзіў да іх.

18 Дзьмуў моцны вецер, і мора хвалявалася.

19 Праплыўшы каля дваццаці пяці ці трыццаці стадыяў, яны ўбачылі Ісуса, Які ішоў па моры і набліжаўся да лодкі, і спалохаліся.

20 Але Ён сказаў ім: гэта Я; ня бойцеся.

21 Яны хацелі прыняць Яго ў лодку; і адразу лодка прыстала да берага, куды плылі.

22 На другі дзень люд, што стаяў па той бок мора, бачыў, што там, апрача адной лодкі, у якую ўвайшлі вучні Ягоныя, другой ня было, і што Ісус не ўваходзіў у лодку з вучнямі Сваімі, а адплылі адны вучні Ягоныя;

23 тым часам прыйшлі з Тыверыяды іншыя лодкі блізка да таго месца, дзе елі хлеб з дабраславеньня Гасподняга.

24 І вось, калі людзі ўбачылі, што тут няма Ісуса, ні вучняў Ягоных, дык увайшлі ў лодкі і прыплылі ў Капернаум, шукаючы Ісуса,

25 і, знайшоўшы Яго на тым баку мора, казалі Яму: Раввві! калі Ты сюды прыйшоў?

26 Ісус сказаў ім у адказ: праўду, праўду кажу вам: вы шукаеце Мяне не таму, што бачылі цуды, а таму, што елі хлеб і насыціліся;

27 дбайце не пра ежу прахлюю, а пра ежу, што застаецца на жыцьцё вечнае, якую дасьць вам Сын Чалавечы; бо на Яго паклаў пячатку Сваю Айцец, Бог.

28 І вось, казалі Яму: што нам рабіць, каб чыніць дзеі Божыя?

29 Ісус сказаў ім у адказ: вось дзеля Божая, каб вы верылі ў Таго, Каго Ён паслаў.

30 На гэта казалі Яму: якую ж Ты даеш азнаку, каб мы ўбачылі і паверылі Табе? што Ты робіш?

31 Бацькі нашыя елі манну ў пустыні, як напісана: «хлеб зь неба даў ім есьці».

32 А Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: не Майсей даў вам хлеб зь неба, а Айцец Мой дае вам сапраўдны хлеб зь нябёсаў;

33 бо хлеб Божы ёсьць Той, Які сыходзіць зь нябёсаў і дае жыцьцё сьвету,

34 На гэта казалі Яму: Госпадзе! давай нам заўсёды такі хлеб.

35 А Ісус сказаў ім: Я ёсьць хлеб жыцьця; хто прыходзіць да Мяне, ня будзе галодны, і хто верыць у Мяне, ня спрагнецца ніколі;

36 але Я сказаў вам, што вы і бачылі Мяне, і ня верыце.

37 Усё, што дае Мне Айцец, да Мяне прыйдзе; і таго, хто прыходзіць да Мяне, ня выганю прэч;

38 бо Я сыйшоў зь нябёсаў не на тое, каб чыніць волю Маю, а волю Айца, Які паслаў Мяне;

39 а воля Айца Майго, Які паслаў Мяне, ёсьць тая, каб з таго, што Ён Мне даў, анічога не загубіць, а ўсё тое ўваскрэсіць у апошні дзень;

40 воля Таго, Хто паслаў Мяне, ёсьць тая, каб кожны, хто бачыць Сына і верыць у Яго, меў жыцьцё вечнае; і Я ўваскрэшу яго ў апошні дзень.

41 Абурыліся на Яго Юдэі за тое, што Ён сказаў: Я ёсьць хлеб, які сыйшоў зь нябёсаў, -

42 і казалі: ці ня Ісус гэта, сын Язэпаў, Чыйго бацьку і маці мы ведаем; як жа Ён кажа: Я сыйшоў зь нябёсаў?

43 Ісус сказаў ім у адказ: не абурайцеся між сабою:

44 ніхто ня можа прыйсьці да Мяне, калі не прывядзе яго Айцец, Які паслаў Мяне; і Я ўваскрэшу яго ў апошні дзень.

45 У прарокаў напісана: «і будуць усе навучаны Богам; кожны, хто чуў ад Айца і навучыўся, прыходзіць да Мяне».

46 Гэта ня тое, каб хто бачыў Айца, апрача Таго, Хто ёсьць ад Бога: Ён бачыў Айца.

47 Праўду, праўду кажу вам: хто верыць у Мяне, мае жыцьцё вечнае.

48 Я ёсьць хлеб жыцьця:

49 бацькі вашыя елі манну ў пустыні і памерлі;

50 а хлеб, што сыходзіць зь нябёсаў, такі, што той, хто есьць яго, не памрэ;

51 Я - хлеб жывы, што сыйшоў зь нябёсаў: хто есьць

хлеб гэты, будзе жыць вечна; а хлеб, які Я дам, ёсьць Плоць Мая, якую Я аддам за жыцьцё сьвету.

52 Тады Юдэі пачалі спрачацца паміж сабою, кажучы: як Ён можа даць нам есьці Плоць Сваю?

53 А Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: калі ня будзеце есьці Плоці Сына Чалавечага і піць Крыві Ягонай, ня мецьмеце ў сабе жыцьця:

54 Хто есьць Маю Плоць і п'е Маю Кроў, мбе жыцьцё вечнае, і Я ўваскрэшу яго ў апошні дзень;

55 бо Плоць мая сапраўды ёсьць ежа, і Кроў мая сапраўды ёсьць пітво;

56 хто есьць Маю Плоць і п'е Маю Кроў, застаецца ўва Мне, і Я ў ім;

57 як паслаў Мяне жывы Айцец, і Я жыву Айцом, так і той, хто есьць Мяне, жыць будзе Мною;

58 гэта той хлеб, што сыйшоў зь нябёсаў; ня так, як бацькі вашыя елі манну і памерлі: хто есьць хлеб гэты, жыць будзе вечна.

59 Гэта казаў Ён у сынагозе, навучаючы ў Капернауме.

60 Многія вучні Ягоныя, чуючы гэта, казалі: якія дзіўныя словы! Хто можа такое слухаць?

61 Але Ісус, ведаючы Сам у Сабе, што вучні Ягоныя наракаюць на тое, сказаў ім: ці гэта спакушае вас?

62 што ж будзе, калі ўбачыце Сына Чалавечага, Які ўзыходзіць туды, дзе быў раней?

63 дух творыць жыцьцё, плоць ня творыць нічога; словы, якія кажу Я вам, - гэта дух і жыцьцё;

64 Але ёсьць сярод вас некаторыя, што ня вераць. Бо Ісус ад пачатку ведаў, хто есьць нявернікі, і хто выдасць Яго.

65 І сказаў: на тое якраз і казаў Я вам, што ніхто ня можа прыйсьці да Мяне, калі гэта ня дадзена будзе ад Айца Майго.

66 З гэтага часу многія вучні Ягоныя адыйшлі ад Яго і ўжо не хадзілі зь Ім.

67 Тады Ісус сказаў дванаццацём: ці ня хочаце і вы адыйсьці?

68 Сымон Пётр адказаў Яму: Госпадзе! да каго нам ісьці? Ты маеш словы вечнага жыцьця.

69 І мы паверылі і спазналі, што Ты - Хрыстос, Сын Бога жывога.

70 Ісус адказваў ім: ці не дванаццаць вас абраў Я? але адзін з вас д'ябал.

71 Гэта казаў Ён пра Юду Сымонавага Іскарыёта, бо гэты меўся выдаць Яго, ён быў адзін з дванаццацёх.

Ян 7

1 Пасьля гэтага Ісус хадзіў па Галілеі, бо па Юдэі хадзіць не хацеў, таму што Юдэі намышлялі забіць Яго.

2 Набліжалася сьвята Юдэйскае - Кучкі.

3 Тады браты Ягоныя казалі Яму: выйдзі адгэтуль і йдзі ў Юдэю, каб і вучні Твае бачылі дзеі, што Ты ўчыняеш;

4 бо ніхто ня робіць чаго-небудзь употай, і стараецца сам быць вядомым; калі Ты чыніш такія дзеі, дык яві Сябе сьвету.

5 Бо і браты Ягоныя ня верылі ў Яго.

6 На гэта Ісус ім сказаў: Мой час яшчэ не настаў, а вам заўсёды час;

7 Вас сьвет ня можа ненавідзець, а Мяне ненавідзіць, бо Я сьведчу пра яго, што дзеі ягоныя ліхія;

8 вы ідзеце на сьвята гэтае, а Я яшчэ не пайду на гэтае сьвята, бо час Мой яшчэ не настаў.

9 Гэта сказаўшы ім, застаўся ў Галілеі.

10 Але як прыйшлі браты Ягоныя, тады і Ён прыйшоў на сьвята, не адкрыта, а як бы таёмна.

11 А Юдэі шукалі яго на сьвяце і казалі: дзе Ён?

12 І многа было гаманы пра Яго ў народзе: адны казалі, што Ён добры, а другія казалі: не, Ён зводзіць людзей.

13 Аднак ніхто не гаварыў пра Яго адкрыта, баючыся Юдэяў.

14 Але ўжо а палавіне сьвята ўвайшоў Ісус у храм і вучыў.

15 І дзівавалі Юдэі, кажучы: як Ён ведае Пісаньні, ня вучыўшыся?

16 Ісус, адказваючы ім, сказаў: Маё вучэньне - не Маё, а Таго, Хто паслаў Мяне;

17 хто хоча чыніць волю Ягоную, той даведаецца пра гэтае вучэньне, ці ад Бога яно, ці я Сам ад Сябе кажу;

18 хто гаворыць сам ад сябе, шукае славы сабе; а Хто шукае славы Таму, Хто паслаў Яго, Той сапраўдны, і няма няпраўды ў Ім.

19 Ці ня даў вам Майсей закона? і ніхто з вас ня жыве паводле закона. Завошта ж намышляеце забіць Мяне?

20 Людзі казалі ў адказ: ці ня дэман у Табе? Хто намышляе забіць Цябе?

21 Ісус, прамаўляючы далей, сказаў ім: адну дзею ўчыніў Я, і ўсе вы дзівуеце;

22 Майсей даў вам абразаньне, - хоць яно не ад Майсея, а ад бацькоў, - і ў суботу вы абразаеце чалавека;

23 калі ў суботу прыймае чалавек абразаньне, каб ня быў парушаны закон Майсееў, - ці не на Мяне гневаецеся за тое, што Я ўсяго чалавека ацаліў у суботу?

24 ня судзеце паводле выгляду, а судзеце судом справядлівым.

25 Тут некаторыя зь Ерусалімцаў казалі: ці ня Той гэта, Якога спрабуюць забіць?

26 вось, Ён гаворыць адкрыта, і нічога ня кажучь Яму: ці ўпэўніліся начальнікі, што Ён сапраўды Хрыстос?

27 але мы ведаем Яго, адкуль Ён; а Хрыстос, калі прыйдзе, ніхто ня будзе ведаць, адкуль Ён.

28 Тады Ісус усклікнуў у храме, вучачы і кажучы: і ведаеце Мяне, і ведаеце, адкуль Я; і Я прыйшоў ня Сам ад Сябе, але ў ісьціне Той, хто паслаў Мяне, Якога вы ня ведаеце;

29 Я ведаю Яго, бо Я ад Яго, і Ён паслаў Мяне.

30 І намышлялі схапіць Яго, але ніхто не наклаў на Яго рукі, бо яшчэ не настала гадзіна Ягоная.

31 А многія зь людзей уверавалі ў Яго і казалі: калі прыйдзе Хрыстос, няўжо створыць болей азнакаў, чым колькі Гэты стварыў?

32 Пачулі фарысэі такія перасуды пра Яго ў народзе, і паслалі фарысэі і першасьвятары служак - схапіць Яго.

33 А Ісус сказаў ім: яшчэ нядоўга быць Мне з вамі, і пайду да Таго, Хто паслаў Мяне;

34 будзеце шукаць Мяне, і ня знойдзеце; і дзе буду Я, туды вы ня можаце прыйсьці.

35 Пры гэтым Юдэі гаварылі паміж сабою: куды Ён хоча ісьці, так што мы ня знойдзем Яго? ці ня хоча Ён ісьці ў Элінскае расьсеяньне і вучыць Элінаў?

36 што азначаюць гэтыя словы, якія Ён сказаў: «будзеце шукаць Мяне і ня знойдзеце; і дзе буду Я, туды вы ня можаце прыйсьці»?

37 У апошні ж вялікі дзень сьвята стаяў Ісус і ўсклікнуў, кажучы: хто прагне, ідзі да Мяне і пі;

38 хто веруе ў Мяне, у таго, як сказана ў Пісаньні, «з чэрава пацякуць рэкі вады жывое».

39 Гэта сказаў Ён пра Духа, Якога меліся прыняць тыя, што верылі ў Яго: бо яшчэ ня было на іх Духа Сьвятога,

бо Ісус яшчэ ня быў праслаўлены.

⁴⁰ Многія людзі, пачуўшы гэтыя словы, казалі: Ён сапраўды прарок.

⁴¹ Другія казалі: гэта Хрыстос. А іншыя казалі: хіба з Галілеі Хрыстос прыйдзе?

⁴² ці ня сказана ў Пісаньні, што Хрыстос прыйдзе ад насеньня Давідавага і зь Віфляема, з таго месца, адкуль быў Давід?

⁴³ І вось адбылася наконт Яго спрэчка ў народзе.

⁴⁴ Некаторыя зь іх хацелі схапіць Яго; але ніхто не наклаў на Яго рук.

⁴⁵ І вось служкі вярнуліся да першасьвятароў і фарысэяў, і гэтыя казалі ім: чаму вы не прывялі яго?

⁴⁶ Служкі адказвалі: ніколі чалавек не гаварыў так, як Гэты Чалавек.

⁴⁷ Фарысэі казалі ім: няўжо і вы ўведзены ў зман?

⁴⁸ ці паверыў у Яго хто з начальнікаў, альбо з фарысэяў?

⁴⁹ але гэты народ невук у законе, пракляты ён.

⁵⁰ Мікадым, які прыходзіў да Яго ўначы, будучы адным зь іх, кажа ім:

⁵¹ ці судзіць закон наш чалавека, калі папярэдне ня выслухаюць яго і не даведаюцца, што ён робіць?

⁵² На гэта казалі яму: і ты ці не з Галілеі? паглядзі, і ўбачыш, што з Галілеі ня прыходзіць прарок.

⁵³ І разыйшліся ўсе па дамах.

Ян 8

¹ А Ісус пайшоў на гару Аліўную,

² а раніцай зноў прыйшоў у храм, і ўвесь люд ішоў да Яго; Ён сеў і вучыў іх.

³ Тут кніжнікі і фарысэі прывялі да Яго жанчыну, засьпетую на блудзе, і, паставіўшы яе пасярэдзіне,

4 сказалі Яму: Настаўнік! гэтую жанчыну засьпелі на блудзе;

5 а Майсей у законе наказваў нам пабіваць такіх камянямі: Ты што скажаш?

6 Казалі ж гэта, выпрабоўваючы Яго, каб знайсці што-небудзь і зьвінаваціць Яго, але Ісус, нахіліўшыся нізка, пісаў пальцам на зямлі, не зважаючы на іх.

7 Калі ж папыталіся ў Яго далей, Ён, схіліўшыся, сказаў ім: хто з вас бяз грэху, першы кінь у яе каменем.

8 І зноў, нахіліўшыся нізка, пісаў на зямлі.

9 А яны, пачуўшы гэта і адчуўшы дакоры сумленьня, пачалі выходзіць адзін за адным, пачынаючы са старэйшых да апошніх; і застаўся адзін Ісус і жанчына, якая стаяла пасярэдзіне.

10 Ісус, схіліўшыся і ня бачачы нічога апрача жанчыны, сказаў ёй: жанчына! дзе твае скаргнікі? ніхто не асудзіў цябе?

11 Яна адказвала: ніхто, Госпадзе! Ісус сказаў ёй: і Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы.

12 Зноў прамаўляў Ісус да людзей і сказаў ім: Я - сьвятло сьвету; хто пойдзе сьледам за Мною, той ня будзе блукаць у цемры, а будзе мець сьвятло жыцьця.

13 Тады фарысэі сказалі Яму: Ты Сам пра Сябе сьведчыш, сьведчаньне Тваё ня ёсьць ісьціна.

14 Ісус сказаў ім у адказ: калі Я і Сам пра Сябе сьведчу, сьведчаньне Маё ёсьць ісьціна, бо Я ведаю, адкуль прыйшоў і куды іду; а вы ня ведаеце, адкуль Я і куды іду.

15 Вы мяркуеце па плоці; Я ня суджу нікога;

16 а калі і суджу Я, дык суд Мой у ісьціне, бо Я не адзін, а Я з Айцом, Які паслаў Мяне;

17 а і ў законе вашым напісана, што сьведчаньне двух чалавек - праўдзівае.

18 Я Сам сьведчу пра Сябе, і сьведчыць пра Мяне Айцец, Які паслаў Мяне.

19 Тады казалі Яму: дзе Айцец Твой? Ісус адказваў: вы ня ведаеце ні Мяне, ні Айца Майго; калі б вы ведалі Мяне, дык ведалі б і Айца Майго.

20 Гэтыя словы казаў Ісус каля скарбонкі, калі вучыў у храме; і ніхто ня ўзяў Яго, бо ня прыйшла часіна Ягоная.

21 Зноў сказаў ім Ісус: Я адыходжу, і будзеце шукаць Мяне, і памраце ў грэху вашым; куды Я іду, туды вы ня можаце прыйсьці.

22 Тут Юдэі казалі: няўжо Ён заб'е Сам Сябе, што кажа: «куды Я іду, туды вы ня можаце прыйсьці»?

23 Ён сказаў ім: вы ад ніжніх, Я ад вышніх, вы ад сьвету гэтага, Я не ад гэтага сьвету;

24 таму Я і сказаў вам, што вы памраце ў грахах вашых: бо, калі ня ўверуеце, што гэта Я, дык памраце ў грахах вашых.

25 Тады казалі Яму: хто ж Ты? Ісус сказаў ім: ад пачатку Існы, як і кажу вам:

26 многа мбю казаць і разважыць пра вас; але Той, Хто паслаў Мяне, ёсьць Ісьціна, і што Я чуў ад Яго, тое і кажу сьвету.

27 Не зразумелі, што Ён казаў ім пра Айца.

28 Дык вось, Ісус сказаў ім: калі ўзьнесяце Сына Чалавечага, тады і ўведаеце, што гэта Я і што нічога не раблю ад Сябе, а як навучыў Мяне Айцец Мой, так і кажу.

29 Той, Хто паслаў Мяне, ёсьць са Мною; Айцец не пакінуў Мяне аднаго, бо Я заўсёды раблю тое, што Яму заўгодна.

30 Калі Ён казаў гэта, многія ўверавалі ў Яго.

31 Тады сказаў Ісус да тых Юдэяў, што ўверавалі ў Яго: калі застанецца ў слове Маім, дык вы ў ісьціне Мае вучні.

32 І спазнаеце праўду, і праўда зробіць вас свабоднымі.

33 Яму адказвалі: мы семя Абрагамавае, і ня былі рабамі нікому ніколі; як жа Ты кажаш: «зробіцеся свабоднымі»?

34 Ісус адказваў ім: праўду, праўду кажу вам: кожны, хто чыніць грэх, ёсьць раб грэху;

35 але раб не застаецца ў доме вечна: Сын застаецца вечна;

36 дык вось, калі Сын вызваліць вас, дык у ісьціне свабодныя будзеце;

37 ведаю, што вы семя Абрагамавае: аднак намышляеце забіць Мяне, бо слова Маё не ўмяшчаецца ў вас;

38 Я кажу тое, што бачыў у Айца Майго; а вы робіце тое, што бачылі ў бацькі вашага.

39 Сказалі Яму ў адказ: бацька наш ёсьць Абрагам. Ісус сказаў ім: калі б вы былі дзеці Абрагамавыя, дык і ўчынкi Абрагамавыя рабілі б;

40 а цяпер намышляеце забіць Мяне, Чалавека, Які адкрыў вам ісьціну, якую чуў ад Бога. Абрагам гэтага не рабіў.

41 Вы робіце ўчынкi бацькі вашага. На гэта сказалі Яму: мы не ад блуду народжаныя; аднаго Айца маем - Бога.

42 Ісус сказаў ім: калі б Бог быў Айцец ваш, вы любілі б Мяне, бо Я ад Бога паходжу і прыйшоў; бо Я ня Сам ад Сябе прыйшоў, а Ён паслаў Мяне:

43 Чаму вы не разумееце мовы Маёй? бо ня можаце чуць слова Майго:

44 ваш бацька д'ябал, і вы хочаце выконваць прыхамаць бацькі вашага, а ён быў душагуб ад пачатку і ня ўстояў у ісьціне, бо няма ў ім ісьціны; калі кажа ён няпраўду, кажа сваё, бо ён ашуканец і

бацька няпраўды.

45 А як Я ісьціну кажу, дык ня верыце Мне.

46 Хто з вас выкрые Мяне ў няпраўдзе? калі Я кажу ісьціну, чаму вы ня верыце Мне?

47 Хто ад Бога, той слухае словы Божыя: вы таму ня слухаеце, што вы не ад Бога.

48 На гэта Юдэі адказвалі і казалі Яму: ці ж няпраўду мы кажам, што Ты Самаранін і што дэман у Табе?

49 Ісус адказваў: ува мне дэмана няма, а Я шаную Айца Майго, а вы няславіце Мяне;

50 але ж Я ня шукаю Маёй славы: ёсьць Той, Хто шукае і судзіць;

51 Праўду, праўду кажу вам: хто сьледуе слову Майму, той ня ўбачыць сьмерці вавек.

52 Юдэі казалі Яму: цяпер даведаліся мы, што дэман у Табе: Абрагам памёр і прарокі, а Ты кажаш: хто зьберагае слова Маё, той ня ўведае сьмерці вавек;

53 няўжо Ты большы за бацьку нашага Абрагама, які памёр? і за прарокаў памерлых? Кім Ты Сябе робіш?

54 Ісус адказваў: калі Я Сам Сябе слаўлю, дык слава Мая анішто: Мяне праслаўляе Айцец Мой, пра Якога вы кажаце, што Ён Бог ваш;

55 і вы ня ўведалі Яго, а Я ведаю Яго; і калі скажу, што ня ведаю Яго, дык буду падобны на вас ашуканец; але Я ведаю Яго і сьледую слову Ягонаму;

56 Абрагам, бацька ваш, рады быў убачыць дзень Мой: і ўбачыў і ўзрадаваўся.

57 На гэта казалі Яму Юдэі: Табе няма яшчэ пяцідзесяці гадоў, - і Ты бачыў Абрагама?

58 Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам: раней за Абрагама быў Я.

59 І пабралі камяні, каб кінуць у Яго; але Ісус зьнік і выйшаў з храма, прайшоўшы сярод іх, і пайшоў далей.

Ян 9

- 1 І праходзячы, угледзеў чалавека, сьляпога ад роду.
- 2 Вучні Ягонья спыталіся ў Яго: Равьві! хто зграшыў, ён ці бацькі ягонья, што ўрадзіўся сьляпы?
- 3 Ісус адказваў: не зграшыў ні ён, ні бацькі ягонья, але гэта на тое, каб на ім выявіліся дзеі Божыя;
- 4 Мне належыць чыніць дзеі Таго, Хто паслаў Мяне, пакуль ёсьць дзень; прыйдзе ноч, калі ніхто ня можа чыніць;
- 5 пакуль Я ў сьвеце, Я - сьвятло сьвету.
- 6 Сказаўшы гэта, Ён плюнуў на зямлю, зрабіў грязь са сьліны і памазаў грязёю вочы сьляпому,
- 7 і сказаў яму: ідзі, умыйся ў купальні Сілоам, што азначае: пасланы. Той пайшоў і ўмыўся, і вярнуўся відушчы.
- 8 Тут суседзі і тыя, што раней бачылі яго сьляпога, казалі: ці ня той гэта, які сядзеў і прасіў міласьціны?
- 9 Некаторыя казалі: гэта ён. А некаторыя: падобны на яго. Ён казаў: гэта я.
- 10 Тады пыталіся ў яго: як адкрыліся ў цябе вочы?
- 11 Ён сказаў у адказ: чалавек, Якога завуць Ісус, зрабіў грязь, памазаў вочы мае і сказаў мне: «ідзі ў купальню Сілоам і ўмойся». Я пайшоў, умыйся і зрабіўся відушчы.
- 12 Тады казалі яму: дзе Ён? Ён адказаў: ня ведаю.
- 13 Павялі гэтага былога сьляпца да фарысэяў.
- 14 А была субота, калі Ісус зрабіў грязь і адамкнуў яму вочы.
- 15 Спыталіся ў яго і фарысэі таксама, як ён відушчы зрабіўся. Ён ім сказаў: грязь паклаў Ён на мае вочы, і я ўмыўся, і бачу.
- 16 Тады некаторыя фарысэі казалі: не ад Бога Гэты Чалавек, бо не шануе суботы. Іншыя казалі: як можа

чалавек грэшыны тварыць такія цуды? і паўстала між імі нязгода.

17 Зноў кажуць сьляпому: ты што скажаш пра Яго, бо Ён адамкнуў табе вочы? Ён сказаў: гэта прарок.

18 Тады Юдэі не паверылі, што быў ён сьляпы і зрабіўся відушчы, пакуль не паклікалі бацькоў гэтага ўжо відушчага

19 і спыталіся ў іх: ці гэта сын ваш, пра якога вы кажаце, што нарадзіўся сьляпы? Як жа ён цяпер бачыць?

20 Бацькі ягоныя казалі ім у адказ: мы ведаем, што гэта сын наш і што ён нарадзіўся сьляпы;

21 а чаму цяпер бачыць, ня ведаем, ці хто адамкнуў яму вочы, мы ня ведаем: сам у сталых гадах, у самога спытайце, хай сам пра сябе скажа.

22 Так адказвалі бацькі ягоныя, таму што баяліся Юдэяў; бо Юдэі змовіліся ўжо, каб, хто прызнае Яго за Хрыста, таго адлучаць ад сынагогі;

23 вось таму бацькі ягоныя і казалі: ён у сталых гадах, у самога спытайце.

24 І вось, другі раз паклікалі чалавека, які быў сьляпы, і казалі яму: узьнясі хвалу Богу; мы ведаем, што Чалавек Той - грэшнік.

25 Ён сказаў ім у адказ: ці грэшнік Ён, ня ведаю; адно ведаю, што быў я сьляпы, а цяпер бачу.

26 Зноў спыталіся ў яго: што зрабіў Ён з табою? як адамкнуў твае вочы?

27 адказваў ім: я ўжо сказаў вам, і вы ня слухалі; што яшчэ хочаце пачуць? альбо і вы хочаце зрабіцца Ягонымі вучнямі?

28 А яны дакаралі яго і казалі: ты вучань Ягоны, а мы Майсеевыя вучні;

29 мы ведаем, што з Майсеем гаварыў Бог, а Гэтага ня ведаем, адкуль Ён.

30 Чалавек відушчы сказаў ім у адказ: гэта якраз і дзіўна, што вы ня ведаеце, адкуль Ён, а Ён адамкнуў мне вочы.

31 Але мы ведаем, што грэшнікаў Бог ня слухае, а хто шануе Бога і выконвае волю Ягоную, таго слухае:

32 спрадвеку ня чулі, каб хто адамкнуў вочы таму, хто ўрадзіўся сьляпы;

33 калі б Ён ня быў ад Бога, ня мог бы тварыць нічога.

34 Сказалі яму ў адказ: у грахах ты ўвесь нарадзіўся, і ты нас яшчэ вучыш? І выгналі яго прэч.

35 Ісус, пачуўшы, што выгналі яго прэч, і знайшоўшы яго, сказаў яму: ці верыш ты ў Сына Божага?

36 Ён адказаў і сказаў: а хто Ён, Госпадзе, каб мне верыць у Яго?

37 Ісус сказаў яму: і бачыў ты Яго, і Ён гаворыць з табою.

38 А ён сказаў: веру, Госпадзе! І пакланіўся Яму.

39 І сказаў Ісус: на суд прыйшоў Я ў сьвет гэты, каб нявідущыя бачылі, а відушчыя асьлеплі.

40 Пачуўшы гэта, некаторыя фарысэі, што былі зь Ім, сказалі Яму: няўжо і мы сьляпыя?

41 Ісус сказаў ім: калі б вы былі сьляпыя, ня мелі б на сабе грэху; але як што вы кажаце, што бачыце, дык грэх застаецца на вас.

Ян 10

1 Праўду, праўду кажу вам: хто не дзьвярыма уваходзіць у кашару авечую, а пералазіць дзе-небудзь, той злодзей і грабежнік,

2 а хто ўваходзіць дзьвярыма, той пастух авечкам:

3 яму брамнік адчыняе, і авечкі слухаюцца голасу ягонага, і ён кліча авечкі свае па імёнах і выводзіць іх;

⁴ і калі выведзе свае авечкі, ідзе перад імі, а авечкі за ім ідуць, бо ведаюць голас ягоны;

⁵ а за чужым ня ідуць, а ўцякаюць ад яго, бо ня ведаюць чужога голасу.

⁶ Гэтую прытчу сказаў ім Ісус. Але яны не зразумелі, што такое Ён казаў ім.

⁷ І вось, зноў Ісус сказаў ім: праўду, праўду кажу вам, што Я дзьверы авечкам.

⁸ Усе, хто колькі іх ні прыходзіла перада Мною, - зладзеі і грабежнікі; але авечкі не паслухаліся іх;

⁹ Я - дзьверы: хто ўвойдзе Мною, той уратуецца, і ўвойдзе і выйдзе, і пашу знойдзе.

¹⁰ Злодзей прыходзіць толькі дзеля таго, каб украсьці, забіць і загубіць; Я прыйшоў дзеля таго, каб мелі жыцьцё і мелі ўдосталь.

¹¹ Я - Пастыр Добры: Пастыр Добры аддае жыцьцё сваё за авечкі;

¹² а найміт, ня пастыр, якому авечкі не свае, бачыць, як воўк падыходзіць, і пакідае авечкі і ўцякае, і воўк рабуе авечкі і разганяе іх;

¹³ а найміт ўцякае, бо найміт і ня дбае пра авечкі.

¹⁴ Я - Пастыр Добры, і ведаю Маіх, і Мае ведаюць Мяне:

¹⁵ як Айцец ведае Мяне, так і Я ведаю Айца, і жыцьцё Маё кладу за авечкі.

¹⁶ Ёсьць у Мяне і іншыя авечкі, якія ня з гэтай кашары, і тых трэба мне прывесці: і яны пачуюць голас Мой, і будзе адзін статак і адзін Пастыр.

¹⁷ За тое любіць Мяне Айцец, што Я аддаю жыцьцё Маё, каб зноў прыняць яго;

¹⁸ ніхто не адбірае яго ў Мяне, а Я Сам аддаю яго: мбю ўладу аддаць яго і ўладу мбю зноў прыняць яго; такі наказ атрымаў Я ад Айца Майго.

¹⁹ Ад гэтых словаў зноў узьнікла паміж Юдэямі нязгода.

20 Многія зь іх казалі: Ён апантаны дэманам і шалее; чаго слухаеце Яго?

21 Другія казалі: гэта словы не апантанага дэманам; ці ж можа дэман адмыкаць вочы сьляпым?

22 А настала тады ў Ерусаліме сьвята абнаўленьня, і была зіма.

23 І хадзіў Ісус у храме, у прытворы Саламонавым.

24 Тут Юдэі абступілі Яго і казалі Яму: ці доўга Табе трымаць нас у няпэўнасьці? Калі Ты Хрыстос, скажы нам шчыра.

25 Ісус адказваў ім: Я сказаў вам, і ня верыце; дзеі, якія твару Я ў імя Айца Майго, яны сьведчаць пра Мяне;

26 але вы ня верыце, бо вы не з авечак Маіх, як Я сказаў вам;

27 авечкі Мае слухаюцца голасу Майго, і Я ведаю іх, і яны ідуць за Мною,

28 і Я даю ім жыцьцё вечнае, і не загінуць вавек, і ніхто ня вырве іх з рукі Мае;

29 Айцец Мой, Які даў Мне іх, найбольшы за ўсіх, і ніхто ня можа адабраць іх з рукі Айца Майго:

30 Я і Айцец - адно.

31 Тут зноў Юдэі схапілі камяні, каб пабіць Яго.

32 Ісус адказваў ім: многа добрых учынкаў паказаў Я вам ад Айца Майго; за які зь іх вы хочаце пабіць Мяне камянямі?

33 Юдэі казалі Яму ў адказ: не за добры ўчынак хочам пабіць камянямі Цябе, а за блюзьнерства і за тое, што Ты, чалавек, робіш Сябе Богам.

34 Ісус адказваў ім: ці ж не напісана ў законе вашым: «Я сказаў: вы багі»?

35 Калі Ён назваў багамі тых, каму было слова Божае, і ня можа парушыцца Пісаньне, -

36 ці Таму, Каго Айцец асьвяціў і паслаў у сьвет, вы кажаце «блюзьнерыш», бо Я сказаў: Я Сын Божы?

- 37 калі Я не твару дзеяў Айца Майго, ня верце Мне;
38 а калі твару, дык калі ня верыце Мне, верце ўчынкам Маім, каб даведацца і паверыць, што Айцец ува Мне і Я ў Ім.
39 Тады зноў намышлялі схапіць Яго, але Ён ухіліўся ад рук іхніх,
40 і пайшоў зноў за Ярдан, на тое месца, дзе раней хрысьціў Ян, і застаўся там.
41 Многія прыйшлі да Яго і казалі, што Ян ня ўчыніў ніякага цуду; але ўсё, што сказаў Ян пра Яго, была праўда.
42 І многія там уверавалі ў Яго.

Ян 11

- 1 Быў хворы нехта Лазар зь Віфаніі, зь селішча, дзе жылі Марыя і Марфа, сястра ейная.
2 А Марыя, чый брат Лазар быў хворы, была тая самая, якая памазала Госпада мірам і абцерла ногі Яму валасамі сваімі.
3 Сёстры паслалі сказаць Яму: Госпадзе! той, каго Ты любіш, хворы.
4 Ісус, пачуўшы, сказаў: гэта хвароба не да сьмерці, а на славу Божую, хай праславіцца празь яе Сын Божы.
5 А Ісус любіў Марфу і сястру яе і Лазара.
6 Калі ж пачуў, што ён хворы, прабыў два дні на тым месцы, дзе быў.
7 Пасьля гэтага сказаў вучням: пойдзем зноў у Юдэю.
8 Вучні казалі Яму: Равьві! ці даўно Юдэі намышлялі пабіць Цябе камянямі, і Ты зноў ідзеш туды?
9 Ісус адказваў: ці не дванаццаць гадзін у дні? хто ходзіць удзень, той не спатыкаецца, бо ён бачыць сьвятло сьвету гэтага;
10 а хто ходзіць поначы, спатыкаецца, бо няма сьвятла зь ім.

- 11 Сказаўшы гэта, кажа ім потым: Лазар, сябра наш, заснуў, але Я іду разбудзіць яго.
- 12 Вучні Яго казалі: Госпадзе! калі заснуў, дык выздарэе.
- 13 Ісус казаў пра сьмерць ягоную, а яны думалі, што Ён кажа пра сон звычайны.
- 14 Тады Ісус сказаў ім адкрыта: Лазар памёр;
- 15 і радуся за вас, што Мяне ня было там, каб цяпер уверавалі; але пойдзем да яго.
- 16 Тады Тамаш, інакш называны Блізьнюк, сказаў вучням: пойдзем і мы памрэм зь ім.
- 17 Ісус, прыйшоўшы, знайшоў, што ён ужо чатыры дні ў магіле.
- 18 А Віфанія была непадалёк ад Ерусаліма, стадыяў за пятнаццаць,
- 19 і многія Юдэі прыйшлі да Марфы і Марыі - суцешыць іх у смутку па браце іхнім.
- 20 Марфа, пачуўшы, што ідзе Ісус, пайшла насустрач Яму; а Марыя сядзела дома.
- 21 Тады Марфа сказала Ісусу: Госпадзе! калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой;
- 22 але і цяпер ведаю, што, чаго Ты папросіш у Бога, дасьць Табе Бог.
- 23 Ісус кажа ёй: уваскрэсьне брат твой.
- 24 Марфа сказала Яму: ведаю, што ўваскрэсьне ва ўваскрэсьне, у апошні дзень.
- 25 Ісус сказаў ёй: Я - уваскрэсьне і жыцьцё; хто верыць у Мяне, калі і памрэ, - ажыве;
- 26 і кожны, хто жыве і верыць у Мяне, не памрэ вавекі. Ці верыш у гэта?
- 27 Яна кажа Яму: веру, Госпадзе! я веру, што Ты Хрыстос Сын Божы, Які прыйшоў у сьвет.
- 28 Сказаўшы гэта, пайшла і паклікала ўпотаі Марыю,

сястру сваю, кажучы: Настаўнік тут і кліча цябе.

29 Яна, як толькі пачула, пасьпешліва ўстала і пайшла да Яго.

30 Ісус яшчэ не ўваходзіў у селішча, але быў на тым месцы, дзе сустрэла Яго Марфа.

31 Юдэі, якія былі зь ёю ў доме і суцяшалі яе, убачыўшы, што Марыя пасьпешліва ўстала і выйшла, пайшлі за ёю, думаючы, што яна пайшла да магілы - плакаць там.

32 А Марыя, прыйшоўшы туды, дзе быў Ісус, і ўгледзеўшы Яго, упала да ног Ягоных і сказала Яму: Госпадзе! калі б Ты быў тут, не памёр бы брат мой.

33 Ісус, калі ўбачыў яе, што плача, і Юдэяў, якія прыйшлі зь ёю і плачуць, Сам засмуціўся духам і ўзрушыўся,

34 і сказаў: дзе вы паклалі яго? Кажуць Яму: Госпадзе! ідзі і паглядзі.

35 Ісус заплакаў сьлязьмі.

36 Тады Юдэі казалі: глядзі, як Ён любіў яго!

37 А некаторыя зь іх казалі: хіба ня мог Гэты, Які адамкнуў вочы сьляпому, зрабіць, каб і гэты не памёр?

38 А Ісус, зноў смуткуючы ўнутрана, прыходзіць да магілы. Гэта была пячора, і камень ляжаў на ёй.

39 Ісус кажа: адымеце камень. Сястра памерлага, Марфа, кажа Яму: Госпадзе! ужо сьмярдзіць; бо чатыры дні, як ён у магіле.

40 Ісус кажа ёй: ці не сказаў Я табе, што, калі будзеш верыць, убачыш славу Божую?

41 І вось аднялі камень ад пячоры, дзе ляжаў памерлы. А Ісус узвёў вочы да неба і сказаў: Войча! дзякую Табе, што Ты пачуў Мяне;

42 Я і ведаў, што Ты заўсёды пачуеш Мяне; але сказаў гэта людзям, што стаяць тут, каб паверылі, што Ты

паслаў Мянне.

43 Сказаўшы гэта, Ён усклікнуў моцным голасам: Лазар! выходзь.

44 І выйшаў памерлы, абвіты па руках і нагах пахавальным палатном, і твар у яго абвязаны быў хусткай. Ісус кажа ім: разьвяжэце яго, хай ідзе.

45 Тады многія Юдэі, што прыйшлі да Марыі і бачылі, што ўтварыў Ісус, уверавалі ў Яго;

46 а некаторыя зь іх пайшлі да фарысэяў і казалі ім, што ўчыніў Ісус.

47 Тады першасьвятары і фарысэі сабралі нараду і казалі: што нам рабіць? Гэты Чалавек многа цудаў творыць:

48 калі пакінем Яго так, дык усе ўверуюць у Яго, - і прыйдуць Рымляне і забяруць і месца наша і народ.

49 А адзін зь іх, нехта Каяфа, які быў на той год першасьвятаром, сказаў ім: вы нічога ня ведаеце;

50 падумайце, што лепей нам: каб адзін чалавек памёр за людзей, ці каб увесь народ загінуў.

51 Сказаў жа ён гэта не ад сябе, а як што быў на той год першасьвятаром, прадказаў, што Ісус памрэ за народ,

52 і ня толькі за народ, а каб і расьсеяных дзяцей Божых сабраць усіх разам.

53 З гэтага дня пастанавілі забіць Яго.

54 Таму Ісус ужо больш не хадзіў адкрыта паміж Юдэяў, а пайшоў адтуль у краіну паблізу пустыні, у горад, што называўся Ефраім, і там заставаўся з вучнямі Сваімі.

55 Блізілася Пасха Юдэйская, і многія з усёй краіны прыйшлі ў Ерусалім перад Пасхаю, каб там ачысьціцца.

56 Тады шукалі Ісуса і, стоячы ў храме, казалі адзін аднаму: як вы думаеце? ці ня прыйдзе Ён на сьвята?

57 А першасьвятары і фарысэі далі загад, што, калі хто даведаецца, дзе Ён будзе, наказалі б, каб узяць Яго.

Ян 12

1 За шэсьць дзён да Пасхі прыйшоў Ісус у Віфанію, дзе быў Лазар памерлы, якога Ён уваскрэсіў зь мёртвых.

2 Там прыгатавалі Яму вячэру, і Марфа служыла, а Лазар быў адзін з тых, хто ўзьляжаў зь Ім.

3 А Марыя, узяўшы фунт каштоўнага чысьцюткага нардавага міра, памазала ногі Ісусу і абцерла валасамі сваімі ногі Яму; і дом напоўніўся пахошчамі міра.

4 Тады адзін вучань Ягоны, Юда Сымонаў Іскарыйет, які хацеў выдаць Яго, сказаў:

5 Чаму б не прадаць гэтае міра за трыста дынараў і не раздаць убогім?

6 А сказаў ён гэта не таму, каб парупець за ўбогіх, а таму, што быў злодзей: ён меў пры сабе скарбонку, і насіў, што туды апускалі.

7 А Ісус сказаў: пакіньце яе; яна зьберагла гэта на дзень пахаваньня Майго;

8 убогіх бо заўсёды маеце з сабою, а Мяне - не заўсёды.

9 Многія Юдэі даведаліся, што Ён там, і прыйшлі ня толькі дзеля Ісуса, а каб пабачыць і Лазара, якога Ён уваскрэсіў зь мёртвых.

10 А першасьвятары вырашылі забіць і Лазара,

11 бо празь яго многія Юдэі прыходзілі і веравалі ў Ісуса.

12 На другі дзень мноства людзей, што прыйшлі на сьвята, пачуўшы, што Ісус ідзе ў Ерусалім,

13 узялі пальмавыя галінкі, выйшлі насустрач Яму і ўсклікалі: асанна! Дабраславёны Той, Хто ідзе ў імя Гасподняе, Цар Ізраілеў!

14 А Ісус, знайшоўшы малое асьляня, сеў на яго, як напісана:

15 «ня бойся, дачка Сыёнавая! вось, Цар твой ідзе, седзячы на маладым асьляняці».

16 Вучні Ягонья спачатку не зразумелі гэтага; але, калі праславіўся Ісус, тады ўспомнілі, што так было пра Яго напісана, і гэта зрабілі Яму.

17 Людзі, якія былі зь ім раней, сьведчылі, што Ён выклікаў з магілы Лазара і ўваскрэсіў яго зь мёртвых;

18 таму і сустрэў Яго люд, бо чуў, што Ён утварыў гэты цуд.

19 А фарысэі гаварылі паміж сабою: ці ж ня бачыце, што не пасьпяваеце анічога? увесь сьвет ідзе за Ім.

20 Сярод тых, што прыйшлі на пакланеньне ў сьвята, былі некаторыя Эліны;

21 яны падыйшлі да Піліпа, які быў зь Віфсаіды Галілейскай, і прасілі яго, кажучы: спадару! нам хочацца бачыць Ісуса.

22 Піліп ідзе і кажа пра тое Андрэю; і потым Андрэй і Піліп кажуць пра тое Ісусу.

23 А Ісус сказаў ім у адказ: прыйшоў час праславіцца Сыну Чалавечаму:

24 Праўду, праўду кажу вам: калі пшанічнае зерне, упаўшы ў зямлю, не памрэ, дык застанецца адно; а калі памрэ, дык уродзіць багата плоду.

25 Хто любіць душу сваю, загубіць яе; а хто ненавідзіць душу сваю ў сьвеце гэтым, захаве яе ў жыцьцё вечнае.

26 Хто Мне служыць, Мне няхай сьледуе, і дзе Я, там і слуга Мой будзе; і хто Мне служыць, таго ўпачцівіць Айцец Мой.

27 Душа Мая цяпер узрушылася; і што Мне сказаць? Войча! збаў мяне ад гадзіны гэтай! але на гэтую гадзіну Я і прыйшоў;

28 Войча! праславі імя Тваё! Тады прыйшоў зь неба голас: і праславіў і яшчэ праслаўлю.

29 А люд, што стаяў і чуў тое, казаў: гэта гром. А другія казалі: анёл гаварыў Яму.

30 Ісус на гэта сказаў: ня Мне быў голас гэты, а народу;

31 сёньня суд сьвету гэтаму; сёньня князь сьвету гэтага выгнаны будзе прэч.

32 І калі Я ўзьнесены буду над зямлёю, усіх прыхіну да Сябе.

33 Гэта казаў Ён, даючы ўразумець, якою сьмерцю Ён памрэ.

34 Народ адказваў Яму: мы чулі з закона, што Хрыстос жыве вечна; як жа Ты кажаш, што мае быць Сын Чалавечы ўзьнесены? хто Гэты Сын Чалавечы?

35 Тады Ісус сказаў ім: яшчэ на кароткі час сьвятло будзе з вамі; хадзеце, пакуль ёсьць сьвятло, каб не абняла вас цемра; а хто ходзіць у цемры, ня ведае, куды ідзе;

36 пакуль сьвятло з вамі, верце ў сьвятло, і будзьце сынамі сьвятла. Сказаўшы гэта, Ісус адыйшоў і зьнік ад іх.

37 Столькі цудаў утварыў Ён перад імі, і яны ня веравалі ў Яго,

38 хай збудзецца слова Ісаі прарока: Госпадзе! хто паверыў пачутаму ад нас? і каму адкрылася сіла Гасподня?

39 Таму не магли яны вераваць, што як яшчэ сказаў Ісая,

40 «народ гэты асьляпіў вочы свае і скамяніў сэрца сваё, хай ня бачаць вачыма, і сэрцам не ўразумеюць, і не навернуцца, каб Я ацаліў іх».

41 Гэта сказаў Ісая, калі бачыў славу Ягоную і казаў пра Яго.

42 Урэшце і з начальнікаў многія ўверавалі ў Яго, але

дзеля фарысэяў не прызнаваліся, каб не адлучылі іх ад сынагогі;

⁴³ бо палюбілі больш славу чалавечую, чым славу Божую.

⁴⁴ А Ісус абвясціў, сказаўшы: хто ў Мяне веруе, не ў Мяне веруе, а ў Таго, Хто паслаў Мяне;

⁴⁵ і хто бачыць Мяне, бачыць Таго, Хто паслаў Мяне.

⁴⁶ Я сьвятлом прыйшоў у сьвет, каб кожны, хто верыць у Мяне, не заставаўся ў цемры.

⁴⁷ І калі хто пачуе Мае словы і не паверыць, Я ня суджу яго: бо Я прыйшоў ня судзіць сьвет, а выратаваць сьвет.

⁴⁸ Хто Мяне адкідае і ня прымае словаў Маіх, мае судзьдзю сабе: слова, якое Я абвясчаў, яно будзе судзіць яго ў апошні дзень;

⁴⁹ Бо Я гаварыў не ад Сябе; а Айцец, Які паслаў Мяне, Ён даў мне наказ, што сказаць і што гаварыць.

⁵⁰ І ведаю Я, што наказ Ягоны ёсьць жыцьцё вечнае. Дык вось, што я кажу, кажу, як сказаў Мне Айцец.

Ян 13

¹ Перад сьвятам Пасхі Ісус, ведаючы, што прыйшла гадзіна Ягоная перайсьці ад сьвету гэтага да Айца, паказаў справаю, што, палюбіўшы Сваіх сутных у сьвеце, да канца палюбіў іх.

² І падчас вячэры, калі д'ябал ужо схіліў сэрца Юды Сымонавага Іскарыёта выдаць Яго,

³ Ісус, ведаючы, што Айцец усё аддаў у рукі Ягоныя, і што Ён ад Бога прыйшоў і адыходзіць да Бога,

⁴ устаў зь вячэры, распрануўся і, узяўшы ручнік, аперазуўся;

⁵ потым уліў вады ва ўмывальніцу і пачаў абмываць ногі вучням і абціраць ручніком, якім быў аперазаны.

6 Падыходзіць да Сымона Пятра, і той кажа Яму: Госпадзе! ці Табе абмываць мае ногі?

7 Ісус сказаў яму ў адказ: што Я раблю, цяпер ты ня ведаеш, а ўразумееш пасья.

8 Пётр кажа Яму: не абмыеш ног маіх вавек. Ісус адказваў яму: калі не абмыю цябе, ня маеш долі са Мною.

9 Сымон Пётр кажа Яму: Госпадзе! ня толькі ногі мае, але рукі і галаву.

10 Ісус кажа яму: абмытаму трэба толькі ногі ўмыць, бо чысты ўвесь; і вы чыстыя, але ня ўсе.

11 Бо ведаў Ён прадажніка Свайго, таму і сказаў: «ня ўсе вы чыстыя».

12 А калі абмыў ім ногі і надзеў вопратку Сваю, дык, узлётшы зноў, сказаў ім: ці ведаеце, што Я зрабіў вам?

13 Вы называеце Мяне Настаўнікам і Госпадам, і слухна кажаце, бо Я сапраўды гэта.

14 Дык вось, калі Я, Гасподзь і Настаўнік, абмыў ногі вам, дык і вы павінны абмываць ногі адзін аднаму:

15 бо Я даў вам прыклад, каб і вы рабілі тое самае, што Я зрабіў вам.

16 Праўду, праўду кажу вам: раб ня большы за гаспадара свайго, і пасланец ня большы за таго, хто паслаў яго.

17 Калі гэта ведаеце, дабрашчасныя вы, калі выконваеце.

18 Не пра ўсіх вас кажу: Я ведаю, каго Я абраў. Але хай збудзецца Пісаньне: «той, хто есьць хлеб са Мною, падняў на Мяне пяту сваю».

19 Цяпер маўляю вам, перш чым тое збылося, каб, калі збудзецца, паверылі вы, што гэта Я.

20 Праўду, праўду кажу вам: хто прымае таго, каго Я пашлю, Мяне прыме; а хто прымае Мяне, прымае

Таго, Кто паслаў Мяне.

21 Сказаўшы гэта, Ісус узрушыўся духам, і засьведчыў, і сказаў: праўду, праўду кажу вам, што адзін з вас выдасць Мяне.

22 Тады вучні азіраліся адзін на аднаго, не разумеючы, пра каго Ён кажа.

23 А адзін вучань Ягоны, якога любіў Ісус, узляжаў каля грудзей Ісуса;

24 яму Сымон Пётр зрабіў знак, каб спытаўся, хто той, пра якога кажа.

25 Ён, прыпаўшы да грудзей Ісуса, сказаў Яму: Госпадзе, хто гэта?

26 Ісус адказаў: той, каму Я, умачыўшы кавалак хлеба, падам. І ўмачыўшы кавалак, падаў Юду Сымонаву Іскарыёту.

27 І пасьля гэтага кавалка увайшоў у таго сатана. Тады Ісус сказаў яму: што робіш, рабі хутчэй.

28 Але ніхто з тых, што ўзляжалі, не зразумеў, навошта Ён сказаў яму.

29 А як што ў Юды была скарбонка, дык некаторыя думалі, што Ісус кажа яму: купі, што нам трэба на сьвята, альбо, каб даў што-небудзь убогім.

30 Ён, прыняўшы кавалак, адразу выйшаў; а была ноч.

31 Калі ён выйшаў, Ісус сказаў: сёньня праславіўся Сын Чалавечы, і Бог праславіўся ў Ім;

32 калі Бог праславіўся ў Ім, дык і Бог праславіць Яго ў Сабе, і хутка праславіць Яго.

33 Дзеткі! ня доўга ўжо быць Мне з вамі: будзеце шукаць Мяне, і, як сказаў Я Юдэям, што, куды Я іду, вы ня можаце прыйсьці, так і вам кажу цяпер.

34 Запаведзь новую даю вам, палюбеце адзін аднаго; як Я палюбіў вас, так і вы палюбеце адзін аднаго;

35 Па тым пазнбюць усе, што вы Мае вучні, калі

будзеце мець любоў між сабою.

³⁶ Сымон Пётр сказаў Яму: Госпадзе! куды Ты ідзеш? Ісус адказваў яму: куды Я іду, ты ня можаш цяпер за Мною ісьці, а потым пойдзеш за Мною.

³⁷ Пётр сказаў Яму: Госпадзе! чаму я не магу ісьці за Табою цяпер? я душу маю пакладу за Цябе.

³⁸ Ісус адказваў яму: душу тваю за Мяне пакладзеш? Праўду, праўду кажу табе: не праспявае певень, як зрачэшся Мне тройчы.

Ян 14

¹ Хай не бянтэжыцца сэрца ваша; веруйце ў Бога і ў Мяне веруйце.

² У доме Айца Майго прыстанішча многа, а калі б ня так, Я сказаў бы вам: Я іду падрыхтаваць месца вам.

³ І калі пайду і падрыхтую вам месца, прыйду зноў і вазьму вас да Сябе, каб і вы былі, дзе Я.

⁴ А куды Я іду, вы ведаеце, і шлях ведаеце.

⁵ Тамаш сказаў Яму: Госпадзе! ня ведаем, куды ідзеш; і як можам ведаць шлях?

⁶ Ісус сказаў яму: Я - і шлях і праўда і жыцьцё; ніхто ня прыходзіць да Айца, як толькі церазь Мяне.

⁷ Калі б вы ведалі Мяне, дык ведалі б і Айца Майго. І ад сёньня ведаеце Яго, і бачылі Яго.

⁸ Піліп сказаў Яму: Госпадзе! пакажы нам Айца, і досыць нам.

⁹ Ісус сказаў яму: столькі часу Я з вамі, і ты ня ведаеш Мяне, Піліпе? хто бачыў Мяне, бачыў Айца; як жа ты кажаш: «пакажы нам Айца»?

¹⁰ Хіба ня верыш ты, што Я ў Айцы, і Айцец ува Мне? Словы, якія кажу Я вам, кажу не ад Сябе; Айцец, Які існы ўва Мне, Ён творыць дзеі.

¹¹ Верце Мне, што Я ў Айцы, і Айцец ува Мне; а калі ня так, дык верце Мне па самых дзях.

12 Праўду, праўду кажу вам: хто верыць у Мяне, дзеі, якія твару Я, і Ён створыць, і болей за іх створыць; бо Я да Айца Майго іду.

13 І калі чаго папросіце ў Айца ў імя Маё, дык зраблю, хай праславіцца Айцец у Сыне;

14 калі чаго папросіце ў імя Маё, я тое зраблю.

15 Калі любіце Мяне, захавайце Мае заповедзі,

16 і Я ўмалю Айца, і дасьць вам другога Суцешніка, хай будзе з вамі вавек,

17 Духа праўды, Якога сьвет ня можа прыняць, бо ня бачыць Яго і ня ведае Яго; а вы ведаеце Яго, бо Ён з вамі існы, і ў вас будзе.

18 Не пакіну вас сіротамі; прыйду да вас;

19 яшчэ трошкі, і сьвет ужо ня ўбачыць Мяне; а вы ўбачыце Мяне, бо Я жыву, і вы жыцьмеце.

20 У той дзень спазнаеце вы, што Я ў Айцы Маім, і вы ўва Мне, і Я ў вас.

21 Хто мбе заповедзі Мае і захоўвае іх, той любіць Мяне; а хто любіць Мяне, той палюбіцца Айцу Майму, і Я палюблю яго і зьяўлюся яму Сам.

22 Юда, не Іскарыёт, кажа Яму: Госпадзе! што гэта, што Ты хочаш зьявіць Сябе нам, а ня сьвету?

23 Ісус сказаў яму ў адказ: хто любіць Мяне, той сьледуе слову Майму; і Айцец Мой палюбіць яго, і Мы прыйдзем да яго і прыстанішча ў ім створым.

24 Хто ня любіць Мяне, ня сьледуе словам Маім; а слова, якое вы чуеце, ня ёсьць Маё, а Айца, што паслаў Мяне.

25 Гэта сказаў Я вам, будучы з вамі;

26 А Суцешнік, Дух Сьвяты, Якога пашле Айцец у імя Маё, навучыць вас усяму і нагадае вам усё, што Я казаў вам.

27 Мір пакідаю вам, мір Мой даю вам: ня так, як сьвет дае, Я даю вам. Хай не бянтэжыцца сэрца ваша і хай

не застрашыцца.

²⁸ Вы чулі, што я сказаў вам: іду ад вас і прыйду да вас. Калі б вы любілі Мяне, дык узрадаваліся б, што Я сказаў: іду да Айца; бо Айцец Мой большы за Мяне.

²⁹ І вось, Я сказаў вам пра тое, раней чым збылося, каб вы паверылі, калі збудзецца.

³⁰ Ужо нядоўга Мне гутарыць з вамі, бо ідзе князь сьвету гэтага, ды ня мае ўлады над Мною.

³¹ Але каб сьвет ведаў, што Я люблю Айца, і, як наказаў Мне Айцец, так і твару: устаньце, пойдзем адгэтуль.

Ян 15

¹ Я - сапраўдная Вінаградная Лаза, а Айцец Мой - Вінаградар;

² кожную зь Мяне галінку, якая ня родзіць плоду, Ён абцінае; і кожную, якая родзіць плод, ачышчае, каб больш урадзіла плоду.

³ Вы ўжо ачышчаныя праз слова, якое Я прапаведаваў вам.

⁴ Заставайцеся ўва Мне, і Я ў вас. Як галіна ня можа радзіць плоду сама сабою, калі ня будзе на лазе, так і вы, калі ня будзеце ўва Мне.

⁵ Я - Лаза, а вы галіны; хто застаецца ўва Мне, і Я ў ім, той родзіць многа плоду, бо безь Мяне ня можаце рабіць нічога.

⁶ Хто не застаецца ўва Мне, той будзе выкінуты прэч, як галіна, і засохне; а такія галіны зьбіраюць і кідаюць у вагонь, і яны згараюць;

⁷ калі застанецеся ўва Мне, і словы Мае ў вас застануцца, дык, чаго ні захочаце, прасеце, і будзе вам.

⁸ Тым праславіцца Айцец Мой, калі вы ўродзіце многа плоду, і будзеце Маімі вучнямі.

9 Як палюбіў Мяне Айцец, і Я палюбіў вас; заставайцеся ў любові Маёй,

10 калі наказы Мае выканаеце, застанецеся ў любові Маёй, як і Я выканаў наказы Айца Майго і застаюся ў Яго любові.

11 Гэта сказаў Я вам, каб радасьць Мая ў вас заставалася і радасьць ваша была поўная.

12 Гэта ёсьць заповедзь Мая, палюбеце ж адзін аднаго, як Я палюбіў вас.

13 Няма большае за тую любоў, як калі хто пакладзе душу сваю за сяброў сваіх.

14 Вы сябры Мае, калі выконваеце тое, што Я наказваю вам;

15 Я ўжо не называю вас рабамі, бо раб ня ведае, што робіць гаспадар ягоны; а Я назваў вас сябрамі, бо сказаў вам усё, што чуў ад Айца Майго.

16 Ня вы Мяне выбралі, а Я вас выбраў і паставіў вас, каб вы ішлі і радзілі плод, і каб плод ваш заставаўся, каб, чаго ні папросіце ў Айца ў імя Маё, Ён даў вам.

17 Гэта наказваю вам: любеце ж адзін аднаго.

18 Калі сьвет вас ненавідзіць, ведайце, што Мяне раней за вас зьненавідзеў.

19 Калі б вы былі ад сьвету, дык сьвет любіў бы сваё; а як вы не ад сьвету, а Я Вас выбраў ад сьвету, таму ненавідзіць вас сьвет.

20 Памятайце слова, якое Я сказаў вам: раб ня большы за гаспадара свайго. Калі Мяне гналі, гнацьмуць і вас; калі Маё слова захоўвалі, будуць захоўваць і ваша;

21 але ўсё тое зробіць вам за імя Маё, ня ведаюць бо Таго, Хто паслаў Мяне.

22 Калі б Я ня прыйшоў і не казаў ім, дык ня мелі б грэху; а цяпер ня маюць дараваньня ў грэху сваім.

23 Хто ненавідзіць Мяне, ненавідзіць і Айца Майго;

24 калі б Я ня ўчыніў паміж імі дзеяў, якіх ніхто іншы ня ўчыняў, дык ня мелі б грэху; а цяпер і бачылі, і ўзьненавідзелі і Мяне і Айца Майго.

25 Але хай збудзецца слова, напісанае ў законе іхнім: «зьненавідзелі Мяне марна».

26 Калі ж прыйдзе Суцешнік, Якога Я пашлю вам ад Айца, Дух праўды, Які ад Айца зыходзіць, Ён будзе сьведчыць пра Мяне;

27 А таксама і вы будзеце сьведчыць, бо вы ад пачатку са Мною.

Ян 16

1 Гэта сказаў Я вам, каб вы не запаняверыліся:

2 прагоняць вас зь сынагогаў; нават прыходзіць час, калі кожны, хто забівацьме вас, будзе думаць, што ён тым служыць Богу.

3 Так будуць рабіць, бо ня зьведалі ні Айца, ні Мяне.

4 Але Я сказаў вам гэта, каб вы, калі прыйдзе той час, успомнілі, што Я казаў вам пра тое; не казаў жа гэтага вам раней, таму што быў з вамі.

5 А цяпер іду да Таго, Хто паслаў Мяне, і ніхто з вас ня пытаецца ў Мяне: куды ідзеш?

6 Але таму, што Я сказаў вам гэта, жальбай напоўнілася сэрца ваша.

7 Але Я праўду кажу вам: лепей вам, каб Я пайшоў; бо, калі Я не пайду, Суцешнік ня прыйдзе да вас; а калі пайду, дык пашлю Яго да вас,

8 і Ён, прыйшоўшы, выкрые сьвет у грэху і ў праўдзе і ў судзе.

9 У грэху, - што ня вераць у Мяне;

10 у праўдзе, - што Я іду да Айца Майго, і ўжо не пабачыце Мяне;

11 а ў судзе, - што князь сьвету гэтага асуджаны.

12 Яшчэ многае маю сказаць вам, але вы цяпер ня можаце спасьцігнуць.

13 Калі ж прыйдзе Ён, Дух праўды, дык наставіць вас на ўсякую праўду: бо не ад Сябе будзе гаварыць, а будзе гаварыць, што пачуе, і будучыню агалосіць вам;

14 Ён праславіць Мяне, бо ад Майго возьме і абвесьціць вам.

15 Усё, што мае Айцец, ёсьць Маё; бо Я сказаў, што ад Майго возьме і абвесьціць вам.

16 Неўзабаве вы ня ўбачыце Мяне, і зноў неўзабаве ўбачыце Мяне; бо я іду да Айца.

17 Тут некаторыя вучні Ягонья казалі адзін аднаму: што гэта Ён кажа нам: «неўзабаве ня ўбачыце Мяне», і зноў «неўзабаве ўбачыце Мяне», і: «Я іду да Айца»?

18 І вось яны гаварылі: што гэта кажа Ён: «неўзабаве»? ня ведаем, што кажа.

19 Ісус, зразумеўшы, што хочуць спытацца ў Яго, сказаў ім: ці пра тое распытваецеся вы, што Я сказаў: «неўзабаве ня ўбачыце Мяне»?

20 Праўду, праўду кажу вам: вы заплачаце і загалосіце, а сьвет узрадуецца; вы засмучаныя будзеце, але смутак ваш радасьцю абярнецца.

21 Жанчына, калі раджае, трывае цярпеньні, бо прыйшоў час яе; а як толькі народзіць дзіцятка, ужо не памятае цярпеньняў ад радасьці, бо нарадзіўся чалавек на сьвет.

22 Так і вы цяпер маеце смутак; але Я вас угледжу зноў, і ўзрадуецца сэрца ваша, і радасьці вашай ніхто не адбярэ ў вас.

23 І ў той дзень вы не папытаецеся ў Мяне ні пра што. Праўду, праўду кажу вам: чаго ні папросіце ў Айца ў імя Маё, дасьць вам.

24 Дагэтуль вы нічога не прасілі ў імя Маё; прасеце і атрымаеце, каб радасьць ваша была поўная.

25 Дагэтуль Я гаварыў вам прытчамі; але настае часіна, калі ня буду гаварыць вам прытчамі, а проста абвяшчу вам пра Айца.

26 У той дзень будзеце прасіць у імя Маё, і не кажу вам, што Я буду прасіць Айца за вас;

27 бо Сам Айцец любіць вас, бо вы палюбілі Мяне і ўверавалі, што Я зыйшоў ад Бога.

28 Я зыйшоў ад Айца і прыйшоў у сьвет; і зноў пакідаю сьвет і іду да Айца.

29 Вучні Ягоныя сказалі Яму: вось цяпер Ты проста гаворыш і прытчы ня кажаш ніякай;

30 цяпер бачым, што Ты ведаеш усё і ня маеш патрэбы, каб нехта пытаўся ў Цябе; таму веруем, што Ты ад Бога зыйшоў.

31 Ісус адказваў ім: цяпер веруеце?

32 вось, настае гадзіна, і настала ўжо, што вы расьсеецеся кожны ў свой бок і Мяне пакінеце аднаго; але Я не адзін, бо Айцец Мой са Мною.

33 Гэта сказаў Я вам, каб вы мелі ад Мяне мір. У сьвеце зазнаеце скруху; але суцешцеся: Я перамог сьвет.

Ян 17

1 Пасьля гэтых словаў Ісус узвёў вочы Свае да неба і сказаў: Войча! прыйшла гадзіна: праславі Сына Твайго, каб і Сын Твой праславіў Цябе,

2 бо Ты даў Яму ўладу над усякаю плоцьцю, каб усяму, што Ты даў Яму, даў Ён жыцьцё вечнае:

3 а гэта ёсьць жыцьцё вечнае, каб спазналі Цябе, адзінага, сапраўднага Бога, і пасланага Табою Ісуса Хрыста.

4 Я праславіў Цябе на зямлі, выканаўшы ўсё, што Ты даручыў Мне зрабіць;

5 І сёньня праславі Мяне Ты, Войча, у Цябе Самога славаю, якую Я меў у Цябе раней стварэньня сьвету.

6 Я адкрыў імя Тваё людзям, якіх Ты даў Мне ад сьвету; яны былі Твае, і Ты даў іх Мне, і яны выканалі слова Тваё;

7 цяпер уразумелі яны, што ўсё, што Ты даў Мне, ад Цябе ёсьць;

8 бо словы, якія Ты даў Мне, Я перадаў ім, і яны прынялі і ўразумелі ў праўдзе, што Я зыйшоў ад Цябе, і ўверавалі, што Ты паслаў Мяне.

9 Я малю за іх: не за ўвесь сьвет малю, а за тых, каго Ты даў Мне, бо яны Твае;

10 і ўсё Маё - Тваё, і Тваё - Маё; і Я праславіўся ў іх.

11 Я ўжо ня ў сьвеце, а яны ў сьвеце, а Я да Цябе іду. Войча Сьвяты! аслані іх у імя Тваё, тых, каго Ты Мне даў, каб яны былі адзіныя як і Мы.

12 Калі Я быў зь імі ў сьвеце, Я асланяў іх у імя Тваё; тых, каго Ты даў Мне, Я захаваў, і ніхто зь іх не загінуў, апроча сына пагібелі, каб збылося Пісаньне.

13 А цяпер да Цябе іду, і гэта кажу ў сьвеце, каб яны мелі ў сабе радасьць Маю поўную.

14 Я перадаў ім слова Тваё, і сьвет зьненавідзеў іх, бо яны не ад сьвету, як і Я не ад сьвету.

15 Не прашу, каб Ты ўзяў іх ад сьвету, а каб асланіў іх ад ліхога;

16 яны не ад сьвету, як і Я не ад сьвету.

17 Асьвяці іх у праўдзе Твай: слова Тваё ёсьць праўда.

18 Як Ты паслаў Мяне ў сьвет, так і Я паслаў іх у сьвет;

19 і за іх я прысьвячаю Сябе, каб і яны былі асьвечаныя праўдаю.

20 Не за іх жа толькі прашу, а і за тых, што ўверуюць у Мяне паводле слова іхнага:

21 хай будзе ўсё адзінае: як Ты, Войча, ува Мне, і Я ў Табе, так і яны хай будуць у Нас адзіна, - каб паверыў сьвет, што Ты паслаў Мяне.

22 І славу, якую Ты даў Мне, Я даў ім: хай будуць адзіныя, як Мы адзіныя.

23 Я ў іх, і Ты ўва Мне; хай будуць паяднаныя ў адно, і хай уведае сьвет, што Ты паслаў Мяне і палюбіў іх, як палюбіў Мяне.

24 Войча! якіх Ты даў Мне, хачу, каб там, дзе Я, і яны былі са Мною, хай бачаць славу Маю, якую Ты даў Мне, бо палюбіў Мяне раней, чым пачаўся сьвет;

25 Войча праведны! і сьвет Цябе не спазнаў; а Я спазнаў Цябе, і гэтыя спазналі, што Ты паслаў Мяне;

26 і Я адкрыў ім імя Тваё і адкрыю, каб любоў, якую Ты палюбіў Мяне, ў іх была; і Я ў іх.

Ян 18

1 Сказаўшы гэта, Ісус выйшаў з вучнямі Сваімі за паток Кедрон, дзе быў сад, у які ўвайшоў Сам і вучні Ягоныя.

2 А ведаў гэтае месца і Юда, прадажнік Ягоны, бо Ісус часта збіраўся там з вучнямі Сваімі.

3 І вось Юда, узяўшы атрад воінаў і служак ад першасьвятароў і фарысэяў, прыходзіць туды зь ліхтарамі і сьвяцільнямі і зброяй.

4 А Ісус, ведаючы ўсё, што зь Ім будзе, выйшаў і сказаў ім: каго шукаеце?

5 Яму адказалі: Ісуса Назарэя. Ісус кажа ім: гэта Я. А стаяў зь імі й Юда, прадажнік Ягоны.

6 І калі сказаў ім: гэта Я, - яны адступіліся назад і ўпалі на зямлю.

7 Зноў спытаўся ў іх: каго шукаеце? Яны казалі: Ісуса Назарэя.

8 Ісус адказваў: Я сказаў вам, што гэта Я; дык вось, калі Мяне шукаеце, пакіньце іх, хай ідуць,

9 хай збудзецца слова, сказанае Ім: з тых, каго Ты Мне даў, Я не загубіў нікога.

10 А Сымон Пётр, маючы меч, дастаў яго, і ударыў першасьвятаровага раба, і адсек яму правае вуха: імя раба было Малх.

11 Але Ісус сказаў Пятру: укладзі меч у похвы; няўжо Мне ня піць чары, якую даў Мне Айцец?

12 Тады воіны і тысячнік і служкі Юдэйскія ўзялі Ісуса, і зьвязалі Яго,

13 і завялі Яго спачатку да Анны; бо ён быў цесьцем Каяфы, які быў на той год першасьвятаром:

14 гэта быў Каяфа, які даў парадку Юдэям, што лепш аднаму чалавеку памерці за народ.

15 За Ісусам сьледам ішлі Сымон Пётр і другі вучань: вучань жа гэты быў знаёмы першасьвятару і ўвайшоў зь Ісусам у двор першасьвятароў:

16 А Пётр стаяў звонку за дзьвярыма. Потым другі вучань, які быў знаёмы першасьвятару, выйшаў і сказаў брамніцы, і ўвёў Пятру.

17 Тут рабыня-брамніца кажа Пятру: і ты ці ня з вучняў Гэтага Чалавека? Ён сказаў: не.

18 Тым часам рабы і служкі, расклаўшы агонь, таму што было золка, стаялі і грэліся; Пётр таксама стаяў зь імі і грэўся.

19 А першасьвятар спытаўся ў Ісуса пра вучняў Ягоных і пра вучэньне Ягонае.

20 Ісус адказваў яму: Я гаварыў адкрыта сьвету; Я заўсёды вучыў у сынагозе і ў храме, дзе заўсёды Юдэі сыходзяцца, і тайна не казаў нічога;

21 што пытаешся ў Мяне? спытайся ў тых, хто чуў, што Я казаў ім; вось, яны ведаюць, што Я казаў.

22 Калі Ён сказаў гэта, адзін служка, які стаяў паблізу, ударыў Ісуса па шчацэ, сказаўшы: так Ты адказваеш першасьвятару?

23 Ісус адказваў яму: калі Я сказаў блага, пакажы, што благое, а калі добра, чаго ты б'еш Мяне?

24 Анна паслаў Яго зьвязанага да першасьвятара Каяфы.

25 А Сымон Пётр стаяў і грэўся. Тут сказалі яму: ці ня з вучняў Ягоных і ты? Ён зрокся і сказаў: не.

26 Адзін з рабоў першасьвятаровых, родзіч таго, якому Пётр адсек вуха, кажа: ці не цябе бачыў я зь Ім у садзе?

27 Пётр зноў зрокся; і адразу засьпяваў певень.

28 Ад Каяфы павялі Ісуса ў прэторыю. Была раніца; і яны не ўвайшлі ў прэторыю, каб не апаганіцца, а каб можна было есьці пасху.

29 Пілат выйшаў да іх і сказаў: у чым вы вінаваціце Чалавека Гэтага?

30 Яны сказалі яму ў адказ: калі б Ён ня быў злачынец, мы не перадалі б Яго табе.

31 Пілат сказаў ім: вазьмеце Яго вы, і паводле закону вашага судзеце Яго. Юдэі сказалі яму: нам не дазволена караць сьмерцю нікога, -

32 хай збудзецца слова Ісусавае, якое сказаў Ён, даючы зразумець, якою сьмерцю Ён памрэ.

33 Тады Пілат зноў увайшоў у прэторыю, і паклікаў Ісуса, і сказаў Яму: Ты Цар Юдэйскі?

34 Ісус адказваў яму: ці ад сябе ты кажаш гэта, ці іншыя сказалі табе пра Мяне?

35 Пілат адказваў: хіба я Юдэй? Твой народ і першасьвятары перадалі Цябе мне; што Ты зрабіў?

36 Ісус адказваў: Царства Маё не ад сьвету гэтага; калі б ад сьвету гэтага было Царства Маё, дык слугі Мае заступіліся б за Мяне, каб Я ня быў аддадзены Юдэям; але цяпер Маё Царства не адгэтуль.

37 Пілат сказаў Яму: значыцца, Ты Цар? Ісус адказваў: ты кажаш, што Я Цар; Я на тое нарадзіўся і на тое прыйшоў у сьвет, каб засьведчыць ісьціну; кожны, хто ад ісьціны, слухае голасу Майго.

38 Пілат сказаў Яму: што ёсьць ісьціна? І, сказаўшы гэта, зноў выйшаў да Юдэяў і сказаў ім: я ніякай віны не знаходжу ў Ім;

39 ёсьць жа ў вас звычай, каб я аднаго адпускаў вам на Пасху: ці хочаце, адпушчу вам Цара Юдэйскага?

40 Тады зноў закрычалі ўсе, кажучы: не Яго, а Вараву. А Вараву быў разбойнік.

Ян 19

1 Тады Пілат узяў Ісуса і загадаў біць Яго.

2 І воіны, сплёўшы вянок цярновы, усклалі Яму на галаву, і апранулі Яго ў пурпуру,

3 і казалі: радуйся, Цару Юдэйскі! І білі яго па шчоках.

4 Пілат зноў выйшаў і сказаў ім: вось я выводжу Яго да вас, каб вы ведалі, што я не знаходжу ў Ім ніякае віны.

5 Тады выйшаў Ісус у цярновым вянку і ў пурпуры. І сказаў ім Пілат: вось, Чалавек!

6 Калі ж убачылі Яго першасьвятары і служкі, дык закрычалі: укрыжуй, укрыжуй Яго! Пілат кажа ім: вазьмеце Яго вы і ўкрыжуйце, бо я не знаходжу ў Ім віны.

7 Юдэі адказвалі яму: мы маем закон, і паводле закона нашага Ён павінен памерці, бо зрабіў Сябе Сынам Божым.

8 Пілат, пачуўшы гэтае слова, яшчэ больш напалохаўся,

9 і зноў увайшоў у прэторыю, і сказаў Ісусу: адкуль Ты? Але Ісус ня даў яму адказу.

10 Пілат кажа Яму: мне не адказваеш? ці ня ведаеш, што я маю ўладу Цябе крыжаваць і ўладу маю Цябе адпусьціць?

11 Ісус адказваў: ты ня меў бы над Мною ніякае ўлады, калі б ня было дадзена табе зверху; таму большы грэх на тым, хто перадаў Мне табе.

12 З гэтага часу Пілат намагаўся адпусьціць Яго. А Юдэі крычалі: калі адпусьціш Яго, ты ня прыяцель кесару; кожны, хто робіць сябе царом, супрацівіцца кесару.

13 Пілат, пачуўшы гэтае слова, вывеў Ісуса і сеў на судзілішчы, на месцы, якое называецца Ліфастратон, а па-Габрэйску Гаввафа.

14 Тады была пятніца перад Пасхаю, і гадзіна шостая. І сказаў Пілат Юдэям: вось, Цар ваш!

15 Але яны закрывалі: вазьмі, вазьмі, укрыжуй Яго! Пілат кажа ім: каб Цара вашага крыжаваць? Першасьвятары адказвалі: няма ў нас цара апроч кесара.

16 Тады нарэшце ён аддаў Яго ім на крыжаваньне. І ўзялі Ісуса і павялі.

17 І, нясучы крыж Свой, Ён выйшаў на месца, называнае Лобным, па-Габрэйску Галгофа;

18 там укрывавалі Яго і зь Ім двух іншых, па адзін і па другі бок, а пасярэдзіне Ісуса.

19 А Пілат напісаў і надпіс паставіў на крыжы. Напісана было: Ісус Назарэй, Цар Юдэйскі.

20 Гэты надпіс чыталі многія Юдэі, бо месца, дзе быў укрываваны Ісус, было недалёка ад горада, і напісана было па-Габрэйску, па-Грэцку, па-Рымску.

21 А першасьвятары Юдэйскія казалі Пілату: ня пішы: Цар Юдэйскі, а што Ён казаў: Я Цар Юдэйскі.

22 Пілат адказаў: што я напісаў, тое напісаў.

23 А воіны, калі ўкрывавалі Ісуса, пабралі адзёжу Ягоную і падзялілі на чатыры долі, кожнаму воіну доля, і хітон; а хітон быў не пашыты, а ўвесь тканы зьверху.

24 І вось казалі адзін аднаму: ня будзем разьдзіраць яго, а кінем на яго жэрабя, чый будзе; - хай збудзецца сказанае ў Пісаньні: «падзялілі рызы Мае між сабою і

за адзежу Маю кідалі жэрабя». Так учынілі воіны.

²⁵ Каля крыжа Ісуса стаялі Маці Ягоная, і сястра Маці Ягонай Марыя Клеопава, і Марыя Магдаліна.

²⁶ Ісус, убачыўшы Маці і вучня, які тут стаяў, якога любіў, кажа Маці Сваёй: Жанчына! вось, сын Твой.

²⁷ Потым кажа вучню: вось, Маці твая! І з гэтага часу вучань гэты ўзяў Яе да сябе.

²⁸ Пасьля таго Ісус, ведаючы, што ўжо ўсё сталася, каб збылося Пісаньне, кажа: піць.

²⁹ Тут стаяў посуд, поўны воцату. Воіны, намачыўшы воцатам губку і накалоўшы на ісоп, паднеслі да вуснаў Ягоных.

³⁰ І калі Ісус скаштаваў воцату, сказаў: збылося! І нахіліўшы галаву, аддаў дух.

³¹ Але як што тады была пятніца, дык Юдэі, каб не пакінуць целаў на крыжы ў суботу, бо тая субота была дзень вялікі, прасілі Пілата, каб перабіць у іх галені і зьняць іх.

³² І вось, прыйшлі воіны, і ў першага перабілі галені, і ў другога, укрыжаванага зь Ім;

³³ а, падышоўшы да Ісуса, як убачылі Яго ўжо мёртвага, не перабілі ў яго галені,

³⁴ а адзін воін кап'ём працяў Яму рэбры, і адразу выцекла кроў і вада.

³⁵ І хто бачыў, засьведчыў, і праўдзівае сьведчаньне ягонае; ён ведае, што кажа ў ісьціне, каб вы паверылі;

³⁶ бо гэта сталася, хай збудзецца Пісаньне: «косьць Ягоная хай ня будзе зламана».

³⁷ Гэтак сама і ў іншым месцы Пісаньне кажа: «паглядзяць на Таго, Каго працялі».

³⁸ Пасьля гэтага Язэп з Арыматэі, вучань Ісуса, але тайны - ад страху перад Юдэямі, прасіў у Пілата, каб зьняць Цела Ісусава; і Пілат дазволіў. Той пайшоў і

зьянў Цела Ісусава.

³⁹ Прыйшоў таксама і Мікадым, які прыходзіў раней да Ісуса ўначы, і прынёс сумесь з альясу і сьмірны, літраў каля ста.

⁴⁰ І вось, узялі яны Цела Ісусавае і ўгарнулі яго ў палатно з пахошчамі, як звычайна хаваюць Юдэі.

⁴¹ На тым месцы, дзе Ён быў укрыжаваны, быў сад, і ў садзе была магіла новая, у якую яшчэ ніхто ня быў пакладзены:

⁴² там паклалі Ісуса дзеля пятніцы Юдэйскай, бо магіла была блізка.

Ян 20

¹ У першы ж дзень тыдня Марыя Магдаліна прыходзіць да магілы раніцай, яшчэ прыцемкам, і бачыць, што камень адвалены ад магілы;

² і вось бяжыць, і прыходзіць да Сымона Пятра і да другога вучня, якога любіў Ісус, і кажа ім: зьнеслі Госпада з магілы, і ня ведаем, дзе паклалі Яго.

³ Адразу выйшаў Пётр і другі вучань, і пайшлі да магілы;

⁴ яны пабеглі абодва разам; але другі вучань бег хутчэй за Пятра, і прыйшоў да магілы першы,

⁵ і нахіліўшыся, убачыў палотны, якія там ляжалі: але не ўвайшоў у магілу.

⁶ Сьледам за ім прыходзіць Сымон Пётр, і ўваходзіць у магілу, і бачыць адны палотны, якія там ляжалі,

⁷ і хустку, якая была на галаве Ягонай, не з палотнамі яна ляжала, а асобна, скручаная, на іншым месцы.

⁸ Тады ўвайшоў і другі вучань, што прыбег раней да магілы, і ўбачыў, і ўвераваў;

⁹ бо яны яшчэ ня ведалі з Пісаньня, што Яму належала паўстаць зь мёртвых.

¹⁰ І вось, вучні зноў вярнуліся да сябе.

11 А Марыя стаяла каля магілы і плакала; і калі плакала, нахілілася да магілы

12 і бачыць двух анёлаў, у белым адзенні сядзяць, адзін у галовах, другі каля ног, дзе ляжала Цела Ісусава.

13 І яны кажуць ёй: жанчына! чаго ты плачаш? Кажы ім: зьнеслі Госпада майго, і ня ведаю, дзе паклалі Яго.

14 Сказаўшы гэта, абярнулася і ўбачыла - стаіць Ісус; ды не пазнала, што гэта Ісус.

15 Ісус кажа ёй: жанчына! чаго ты плачаш? каго шукаеш? Яна, думаючы, што гэта садоўнік, кажа Яму: спадару! калі ты вынес Яго, скажы мне, дзе ты паклаў Яго, і я забяру Яго.

16 Ісус кажа ёй: Марыя! Яна, абярнуўшыся, кажа Яму: Раввуні! - што азначае: Настаўнік!

17 Ісус кажа ёй: не кранайся Мяне, бо Я яшчэ ня ўзыйшоў да Айца Майго; а ідзі да братоў Маіх і скажы ім: уыходжу да Айца Майго і Айца вашага, і да Бога Майго і Бога вашага.

18 Марыя Магдаліна ідзе і абвяшчае вучням, што бачыла Госпада, і што Ён гэта сказаў ёй.

19 У той самы першы дзень тыдня ўвечары, калі дзьверы дома, дзе зьбіраліся вучні Ягоныя, былі замкнутыя з апасеньня перад Юдэямі, прыйшоў Ісус і стаў пасярод, і кажа ім: мір вам!

20 Сказаўшы гэта, Ён паказаў ім рукі (і ногі) і рэбры Свае. Вучні ўзрадаваліся, убачыўшы Госпада.

21 А Ісус сказаў ім другі раз: мір вам! як паслаў Мяне Айцец, так і Я пасылаю вас.

22 Сказаўшы гэта, дзьмухнуў, і кажа ім: прымеце Духа Сьвятога:

23 каму даруеце грахі, таму даруюцца: на кім пакінеце, на тым застануцца.

24 А Тамаш, адзін з дванаццацёх, называны Блізьнюк, ня быў тут зь імі, калі прыходзіў Ісус.

25 Другія вучні казалі яму: мы бачылі Госпада. Але ён сказаў ім: калі ня ўбачу на руках у Яго ранаў ад цьвікоў, і не ўкладу пальца майго ў раны ад цьвікоў, і ня ўкладу рукі маёй у рэбры Ягонья, не паверу.

26 Праз восем дзён зноў былі ў доме вучні Ягонья, і Тамаш зь імі. Прышоў Ісус, калі дзьверы былі замкнутыя, стаў пасярод іх і сказаў: мір вам!

27 Потым кажа Тамашу: падай палец твой сюды і паглядзі рукі Мае; падай руку тваю і ўкладзі ў рэбры Мае; і ня будзь недаверкам, а вернікам.

28 Тамаш сказаў Яму ў адказ: Госпадзе мой і Божа мой!

29 Ісус кажа яму: ты паверыў таму, што ўбачыў Мяне; дабрашчасныя тыя, што ня бачыўшы - паверылі.

30 Многа стварыў Ісус перад вучнямі Сваімі і іншых цудаў, пра якія не напісана ў кнізе гэтай;

31 а гэта напісана, каб вы ўверавалі, што Ісус ёсьць Хрыстос, Сын Божы, і, веруючы, мелі жыцьцё вечнае ў імя Ягонае.

Ян 21

1 Пасьля таго зноў зьявіўся Ісус вучням Сваім пры моры Тыверыядскім. А зьявіўся так:

2 былі разам Сымон Пётр, і Тамаш, называны Блізьнюк, і Натанаіл з Каны Галілейскай, і сыны Зевядзеевыя, і двое іншых з вучняў Ягоных.

3 Сымон Пётр кажа ім: іду лавіць рыбу. Кажуць яму: ідзём і мы з табою. Пайшлі, і адразу ўвайшлі ў лодку, і не злавілі ў тую ноч нічога.

4 А як ужо разьвіднела, Ісус стаяў на беразе; але вучні не пазналі, што гэта Ісус.

⁵ Ісус кажа ім: дзеці! ці ёсьць у вас ежа якая? Яны адказалі Яму: няма.

⁶ А Ён сказаў ім: закіньце нерат па правы бок лодкі, і зловіце. Яны закінулі, і ўжо не маглі выцягнуць нерат ад мноства рыбы.

⁷ Тады вучань, якога любіў Ісус, кажа Пётру: гэта Гасподзь. А Сымон Пётр, пачуўшы, што гэта Гасподзь, апаясаўся шатай, - бо ён быў голы, - і кінуўся ў мора;

⁸ а іншыя вучні прыплылі ў лодцы, - бо недалёка былі ад зямлі, локцяў каля дзвюхсот, - цягнучы нерат з рыбаю.

⁹ А калі выйшлі на зямлю, бачаць раскладзенае вогнішча і на ім ляжыць рыба і хлеб.

¹⁰ Ісус кажа ім: прынясеце рыбы, якое вы цяпер налавілі.

¹¹ Сымон Пётр пайшоў і выцягнуў на зямлю нерат зь вялікімі рыбінамі, якіх было сто пяцьдзясят тры; і пры мностве такім не парвалася сетка.

¹² Ісус кажа ім: прыйдзеце, абедайце. З вучняў жа ніхто не адважыўся папытацца ў Яго: хто Ты?, ведаючы, што гэта Гасподзь.

¹³ Ісус прыходзіць, бярэ хлеб і дае ім, гэтак сама і рыбу.

¹⁴ Гэта ўжо трэйці раз зьявіўся Ісус вучням Сваім пасля ўваскрэсення Свайго зь мёртвых.

¹⁵ І калі яны абедалі, Ісус кажа Сымону Пятру: Сымоне Ёнін! ці любіш ты Мяне больш, чым яны? Пётр кажа Яму: так, Госпадзе! Ты ведаеш, што я люблю Цябе. Ісус кажа яму: пасьві ягняты Мае.

¹⁶ Яшчэ кажа яму другі раз: Сымоне Ёнін! ці любіш ты Мяне? Пётр кажа Яму: так, Госпадзе! Ты ведаеш, што я люблю Цябе. Ісус кажа яму: пасьві авечкі мае.

¹⁷ Кажа яму трэйці раз: Сымоне Ёнін! ці любіш ты Мяне? Пятра замаркоціўся, што трэйці раз спытаўся

ў яго: «ці любіш Мяне?» і сказаў Яму: Госпадзе! Ты ўсё ведаеш; Ты ведаеш, што я люблю Цябе. Ісус кажа яму: пасьві авечкі Мае;

¹⁸ праўду, праўду кажу табе: калі ты быў малады, дык апаясваўся сам і хадзіў, куды хацеў; а калі састарыўся, дык выцягнеш рукі твае, і другі апаяша цябе і павядзе, куды ня хочаш.

¹⁹ А сказаў гэта, даючы зразумець, якою сьмерцю Пётр праславіць Бога. І, сказаўшы гэта, кажа яму: ідзі за Мною.

²⁰ А Пётр, абярнуўшыся, бачыць - за ім ідзе вучань, якога любіў Ісус, і які на вячэры, на грудзі яму схіліўшыся, сказаў: Госпадзе! хто цябе прадасьць?

²¹ Яго ўбачыўшы, Пётр кажа Ісусу: Госпадзе! а ён што?

²² Ісус кажа яму: калі Я хачу, каб ён заставаўся, пакуль прыйду, што табе да таго? ты ідзі за Мною.

²³ І пранеслася гэтае слова паміж братамі, што вучань той не памрэ. Але Ісус не сказаў яму, што не памрэ, а: калі Я хачу, каб ён заставаўся, пакуль прыйду, што табе да таго?

²⁴ Гэты вучань і сьведчыць пра гэта і напісаў гэта: і ведаем, што ў ісьціне сьведчаньне ягонае.

²⁵ Многа й іншага стварыў Ісус; але калі б пісаць пра тое падрабязна, дык, думаю, і самому сьвету не ўвабраць напісаных кніг. Амін.

Біблія (пераклад В.Сёмухі)
The Holy Bible in Belarusian

Белорусское Новый Завет и Притчи

copyright © 2016 John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

Language: Belarusian

Translation by: Antoni Bokun

Contributor: John the Forerunner Church of Christians of Evangelical Faith of Minsk City

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution-No Derivatives license 4.0.

You may share, redistribute, or adapt this Bible translation or extracts from it in any format, provided that:

You include the above copyright and source information.

You do not use this work for commercial purposes.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

2019-12-29

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 11 Nov 2022 from source files dated 29 Jan 2022

5bafea06-5eb3-574c-9054-5e4b38c21bbc